

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

- Öfff, bu ne sıcak.. Bayılacağım...
- At üstündekileri de görenler bayılsın!

**Bir yılda dağıtılacak 12 Milyon liralık
ikramiyelerin ilk çekilişi
26 Ağustos cuma günüdür!**

26
AĞUSTOS

Halk huzurunda, otomatik makinelerle yapılacak bu çekilişe katılabilmek için, İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı muhafaza ediniz. 1966 yılının ikinci çekilişi için de İş Bankasında hesap açtırınız ve tasarruflarınızı İş Bankasına yatırmaya devam ediniz. Unutmayınız ki tasarruflarını İş Bankasına yatıranlar daima kârlı çıkarlar.

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 30 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 20 Temmuz 1966

Aydınlar ve politika!

BÜYÜK Millet Meclisi al-bümülerine bakarsanız, bir yığın ilkokul, bir yığın ortaokul politikacısı arasında birçok avukat, birçok doktor ve birkaç mühendis, veteriner, mimar da görürsünüz. Diploma, bir aydınlar belgesi değildir elbet. Hâlâ yeri boş Ziya Gökalp, en büyük bilginimizdi bizim. Fikir dünyamıza metodu o getirmiştir. Diploması yoktu bu Diyarbakırlı kafanın.

Şemsettin Sami, o Kamus-u Türkî'nin, o Kamus-u Fransavî'nin, o Kamus-ul'âlâm'ın erişilmez gücü de üniversitede okumamıştı. Duvara asacak bir yalızlı diploması yoktu onun da.

Daha pek çok isim sayabiliriz. Ama, bu kendi kendini yaratırlar azınlığı, diplomasızlar çoğunluğunu alkışlamamız için yer sayılmaz.

Dikkat ederseniz, sahici kıymetlerin, gittikçe politika dışına kaydıklarını görürsünüz. Hele Atatürk'ün ölümünden sonra, hele 1946 dan sonra, hele 1950 den sonra ve hele 1960 dan sonra, bu çekiliş ve çekiliş gözden kaçmıyacak değil, göze batacak kadar çoğunluk almıştır.

Türkiyemizin yarını için, nede-nini araştırmalıyız bunun.

Akbaba, bir bilim dergisi, bir incelemeler dergisi değildir. Yalnız, mizah edebiyatı bile bizce bir düşünce temeline dayandığı için, bu sayfada günün me-

seleleri küçük bir yer alıyor.

Dikkatimizi, Meşrutiyet öncesine çevirelim:

Abdülhamid devrinde, politikacının tek kaderi vardır: Ya Mithat paşa gibi Taif'te boğulmak, ya Namık Kemal gibi Magosa zindanında çürümek, ya Fizan'a sürülmek, ya da Avrupa'ya kaçıp açlığa, sefaletle katlanmak...

10 Temmuz oldu, hürriyet Res-ne dağlarından indii. Ne kazandık?

İttihat ve Terakkinin karşısında politika ile uğraşanların alın yazısı değişti mi?.. Hayır!

Değişen, sadece şudur: Taif zindanında boğulmanın yerini köprü başında kuşunlanma almıştır. Fizan sürgünü yerini de Sinop kalesi!

Bekirağa bölüğü, tabutluk, Tırnakçı Salim, o hürriyet yıllarının işkence edebiyatından üç isimdir.

Sonra?.. Yüzbir pâre top atıldı. Cumhuriyet ilân ettik. Ama, İstiklâl Mahkemesi önünde Kâzım Karabekir bile suçlu sandalyesine oturtuldu. Ama, İstiklâl Mahkemesi önünde Lütfi Fikri'nin bile kellesini istediler. Hüseyin Cahit Yalçın, Çorum sürgünü sayesinde boynunu ipten kurtardı ve zavallı Cavit bey, kendisini götürmeye geldikleri zaman, arka kapıdan kaçırmak isteyen dostlarına:

— Kaçmak mı?.. Niçin?.. Be-

nim bir suçum yok ki kaçayım...

Diyerek, kendi ayağı ile tıpış tıpış darağacına gittii

Mütarekede Ziya Gökalp'ı Kürt Mustafa Divan-ı harbinde sorguya çektiler. Malta adası, aydınlar kampı oldu!

Daha sonra mı?.. Yakın tarihi hep beraber yaşadık. Büyük yazar Peyami Safa'lar, büyük şair Faruk Nafiz'ler, Yassıadanın acısını, biri izzet-i nefisinden vurularak toprağa düşecek kadar, öbürü küskün köşesinde, içinden yaralı, her şeyden ve herkesten uzak yaşayacak kadar çektiler.

Bugünkü manzaraya bakınız: Biraz şahsiyet olup da alına, ya komünist, ya gerici, ya satılmış damgası yemeyen kim var?

Kafanızda biraz düşünce, kalbinizde biraz duygu mu var?.. Diliniz biraz konuşuyor, kaleminiz biraz yazıyor mu?.. Ya Amerika'ya kiralanmışsınızdır, ya Rusya'ya!

Böyle bir ortam içinde, hangi aydın, hangi yarı aydın kendini politikaya adar?

Politika, artık duyan insan için, düşünen insan için bir yasak bölgedir. Elleri katran kovaları ile lekeliyecek alın bekleyen bir zebaniler bölgesi...

Niçin mi refaha kavuşamıyoruz? Niçin mi huzura kavuşamıyoruz?.. Türkiye'nin yüzyıllık şarklı kaderi değişmediği için.

Yusuf Ziya ORTAÇ

DENİZDEN GELEN!

Yüz kişi, bin kişi değil, on binlerce okuyucumuz, DAĞ-LARIN HAVASI'nı unutamyorlar...

Aldığımız mektuplar, yine onun gibi bir manzum roman istiyor bizden...

Bu, güç, çok güç iştir. Büyük sanatçı ister, uzun zaman ister, usanmaz emek ister...

Akbaba, sevgili okurları için bu zorlukları yendi ve yeni bir manzum roman hazırladı:

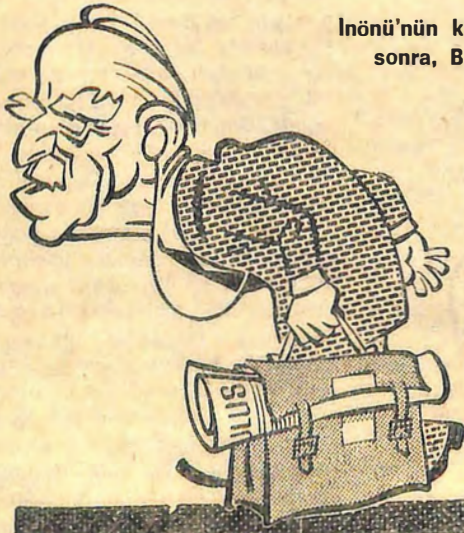
Denizden gelen!

Denizden Gelen yine aynı usta kalemden çıkmıştır. Belki, Dağların Havası'ndan daha da güzel, daha da heyecanlı, daha da meraklıdır.

Arkadaşımız ressam Bülent Şeren'in büyük bir sanatçı titizliği ile hazırladığı:

Denizden gelen!

Pek yakında Akbaba'da...

İnönü'nün kocadığını iddia eden Prof. Dr. Recai Ergüder'den sonra, Bayar'ın da kocadığı söyleniyor. — Gazeteler —

Celâl Bayar — Peşini bırakmayacağım!

Ben Avrupadayken...

ASLAN SÜTÜ

ULUSAL içkimiz rakıya halkımız, boşuna aslan sütü demiyor. O süttten içebilmek için aslan olmak gerekli ki, içip içip sonunda aslan kesilerek küreyeceksin de, polisler enseleyip, «hay aslan hay! Biraz kendine gel!» diyerek kafese tıkacaklar.

Bir iki yıl önceydi; Beyoğlunda bir gazinoya kışları kaşık kadar, boyları kazık kadar iki Amerikan denizcisi girmiş; barmene, «Rakiil» demişlerdi.

Barmen, yolunca yordamınca, önlerine rakı dolu iki kadeh koymuştu. İki Amerikan denizcisi, biraz söz biraz da işaretle, kadehle değil, viski bardağı ile rakı istediklerini anlatmışlardı. Onları dikizleyen, yanlarındaki üç İstanbul külhanbeyinden biri, arkadaşlarına,

— Kıyak manzara göreceğiz şimdi, iyi bakın! demişti.

Gerçekten kıyak manzara gördük. Barmen bir şişe rakı ile iki viski bardağı koydu iki Amerikalının önüne. Biri, viski bardaklarını doldurdu sonra tokuşturdu ve bardakları diktiler. O zamana kadar böyle bir şey görmemişim. Ayakta dikilmiş iki genç denizci, rakıları içtiler, bardakları tezgâha bıraktılar, dört-beş saniye geçti geçmedi, ikisi birden, dizleri bile bükülmeden, kalıp gibi pat diye, iki seksen yere uzandılar; evet, pat diye...

Kasıklarını tutarak gülen bizim üç külhanbeyden biri, yerde boylu boyunca uzanmış denizcilere,

— Yavrum, o Amerikan maması değil, aslan sütü, aslanlar içer... Diyordu.

Boğa kanı

Macarların içkisi şarap... Şarapları çok ünlü, en güzel şaraplarının

adı: Boğa kanı... Bu şaraba Macarlar niçin boğa kanı demişler?

Aslan sütünü içen nasıl aslanlaşıyorsa, boğa kanını içen de boğalaşılıyor. İnsan boğalaşınca ne yapar? Boğalık yapar.

Bu şaraba boğa kanı denmesinin bir başka hikâyesi de var; Şöyle ki Macaristan'a giren yeniçeriler, günah oluştundan şarap içmezlermiş. Şarap tüccarları da, yeniçerilere şarap satabilmek için, «bu, şarap değil, boğa kanıdır!» demişler. İşte o zaman palabıyıklı yeniçeriler boğa kanına yumulmuşlar. Yani Macar şarapçıları, şarabı boğa kanı diye yeniçerilere yutturmuşlar. Bana kalırsa, yeniçerinin yuttuğu yok, şarabı içecek ya, günaha girmeden nasıl içsin? Eskiden sarıklı hoca takımı, bir küp şaraba bir tutam tuz atıp «artık şarap sirke oldu, içmesi haram değildir!» diyerek şaraba yumulmuş. Yeniçeri de öyle, içtiği şarap değil, boğa kanıdır; Doğru değilse günahı, yalan söyleyen Macar kâfirinin boynuna.

Öpüşmek üstüne

Budapeşte demek, aşk demektir... Bir takım insanlara göre ağız, yemek yemek içindir. Macarlara göre ise ağız, öpüşmek içindir. Ağızla öpüşülür ve öpüşmekten zaman kalırsa, ağızla yemek de yenir.

Kahveler, kahveler, kahveler... Alanlara, yaya kaldırımlarına uzanmış, Paris modeli kahveler. Bu kahvelerden birinde oturmuş, bir arkadaşımı bekliyorum. Önümden gelip geçiyorlar. Az ötemde bir kız duruyor. Kızın yanına bir delikanlı geldi. Önce öpüştiler, sonra kolkola girip yürüdüler. Bunlar sevgili olacaklar.

Orta yaşlı bir kadınla bir erkek,

metro'nun girişine geldiler. Öpüştiler. Kadın metro'ya yöneldi, erkek de yoluna... Bunlar da karı koca olacaklar, evlerinden çıkmış işlerine gidiyorlar.

Bir kocakarı, ama tiridi çıkmış bir kocakarı, iyice boyalı ve süslü püslü... Yanında da bastonuna dayanarak yürüyen bir pinpon... Önümden durdular. Pinponla kocakarı öpüştiler, tin tin yürüyerek biri bir yana, biri öbür yana gitti. Bunlar da dede ile büyükanne olacak.

Önümden, bir kızla bir delikanlı geçiyor. Kızın bir eli oğlanın belinde, oğlanın bir eli kızın boynunda ve dudakları birleşmiş, dudaklarını birbirinden ayırmadan, öylecene, o sıkışık kalabalık arasından geçip gittiler.

Yanımdaki masada bir erkek oturuyor. Yanına bir kadın geldi. Öpüştiler, sonra gittiler.

Solumdaki masada oturan erkekle kadın durmadan öpüşerek konuşuyorlar.

Macarlar öpüşüyorlar, öpüşüyorlar, öpüşüyorlar... Öyle ki, öpüşecek kimsesi olmayan insanın, çevresinde öpüşenlere baka baka, dudakları kendiliğinden öpüş biçimi alıp, boşlukta o yana bu yana uzanıyor, konacak bir çift dudak bulmak için...

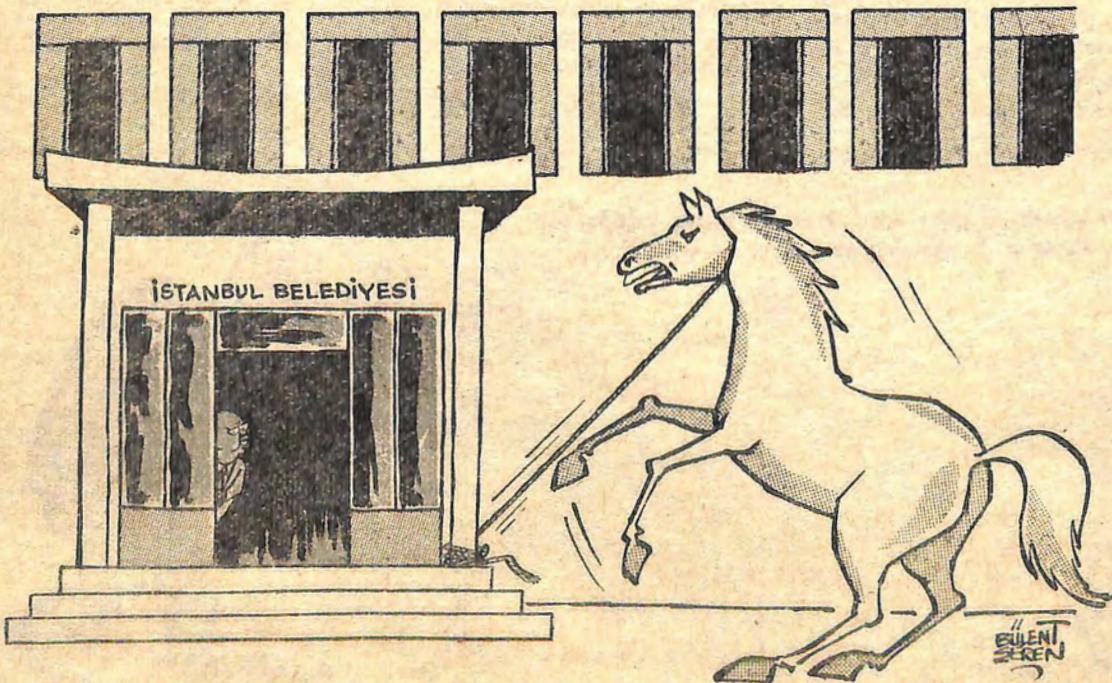
İnsanların seviştiklerini görünce, sonsuz memnunluk duyuyorum.

Kahvede oturup dururken, kendi kendime «boş duracağıma, şu öpüşenleri sayayım» dedim. Saate baktım: Yirmibeş dakikada, bulduğum o yerde ondört kişinin öpüştüğünü gördüm. Öpüşmesi onlara, sayması bana düşüyor!

Çıgan

Bu çingeneler beni şaşırtıyor, gerçekten bu çingene varlığı müt-

Belediye Meclisindeki A.P. liler Haşim İşcan'ı yemeye uğraşıyorlar..

Kırat — Burnuma insan eti kokuyooooor!

hiş bir şey. Moskova'da, Polonya'da, Romanya'da, Bulgaristan'da, Yugoslavya'da, gittiğim her yerde çingene gördüm. Yalnız Almanya'da çingene yoktu. Yahudinin değil, çingenenin de düşmanı olan Hitler Almanya'da çingenenin kökünü kazıdığı.

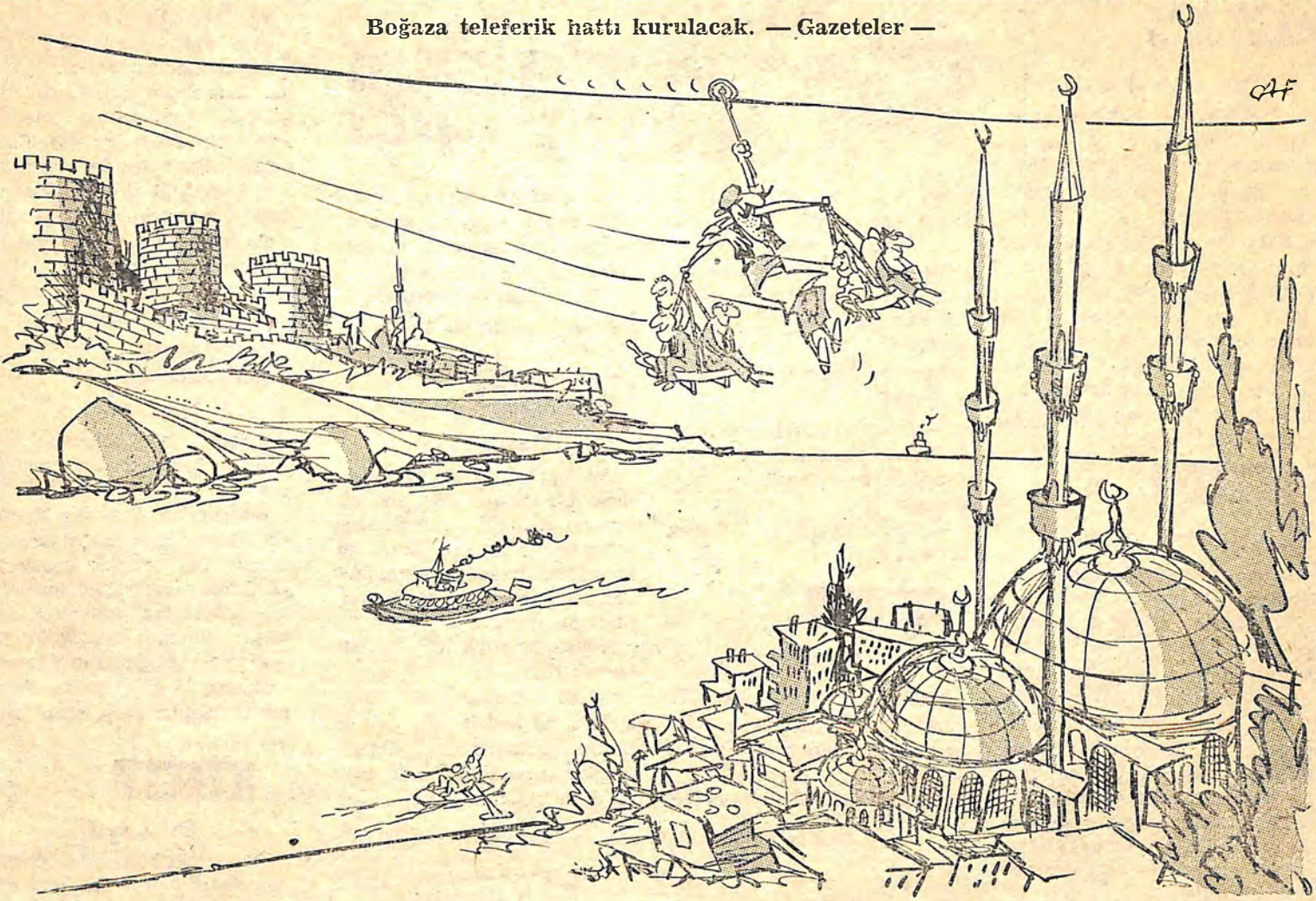
Almanya'da çingene olmaması, Almanya için büyük bir eksiklik bence. Nerde çingene varsa, orada hayat renkleniyor, cümbüşleniyor.

Çingeneler üstüne, daha uzun yazmak isterim başka bir sefer. Dünyanın neresinde olursa olsun, yüzyıllardan beri çingene özelliğini yitirememiş; bu müthiş bir şey değil mi?

Ben şimdi size Budapeşte'nin çingenelerinden söz edeceğim. Evet, çingene dünyanın her yerinde çingene ama, bizim geri kalmış Türkiye'nin çingenesi de, geri kalmış çingene oluyor.

Budapeşte çingenesinin görevi, çigan müziği ile, insanları aşka iletmek, sevgiye yöneltmek, öpüşmeye zorlamak. Bakınız, bu işin nasıl olduğunu, eski İstanbul kadınlarının yemek tarif etmesi gibi size anlatacağım.

Diyeğim ki, yanınızda bir kadın var. Diyeğim ki, yanınızdaki kadınla hiçbir gönül bağı yok ve böyle bir bağ kurmağa da niyetiniz yok. Diyeğim ki, siz otuz yaşınızdasınız, yanınızdaki kadın da altmış... Diyeğim ki, ters: Siz altmış yaşınızdasınız, yanınızdaki kadın da yirmibeş. Diyeğim ki, siz çok yakışıklısınız, yanınızdaki kadın da çok çirkin... Ya da tersi, siz çok çirkinsiniz de, kadın çok güzel... Bütün bunların hiç önemi yok... Yanınızda bir kadınla, bir gece, bir restorana, bir gazinoya gidiyorsunuz. Gittiniz mi gittiniz... Bir masaya oturuyorsunuz. Ondan sonracazıma efendim, beş-on dakika oturuyorsunuz. Yanınıza garson geliyor. Garsona şarap söylüyorsunuz, tabii bu şarap boğa kanıdır. Bardaklarındaki boğa kanından birkaç yudum içiyorsunuz. İçtiniz mi, içtiniz, hafif ateşte soğan kavrulur gibi kavrulmağa başlıyorsunuz. Ondaki sonra efendime söyleyim, boğa kanının ateşi içinizden gözlerinize yürüyor, birkaç yudum daha içiyorsunuz. İçtiniz mi içtiniz... Az ötenizde çigan müziği çalmaktadır. Bu çalgıcılar beş-altı çingenedir. Üstlerinde bir biçim glyssler vardır. Parlak sarı düğmelli, sırmalı, mırmalı, acı kırmızı bir

Yazısız

ceket... Çingenenin esmer teni, bu acı kırmızı ceketle daha esmerleşmiş, kara gözleri daha da karalaşmıştır. Kara saçları pırıl pırıl...

Çingene kemancı, uzaktan sizi dikizlemektedir. Boğa kanından epeyce kaynamaya başladığınız zaman, başınıza dikiliyor. Bir kadının kulağının dibinde, bir sizin kulağınızın dibinde kemanın yayını çekmeye başlıyor. Bir yandan boğa kanı, bir yandan çingene kemani, siz yavaş yavaş kaynamağa, harlı ateşte fokurdamağa başlıyorsunuz; fokur fokur kaynıyorsunuz. Ondan sonra efendicazıma söyleyim, yanınızda altmışlık kadın, size yirmisinde melek, acuze olsa huri görünmeye başlıyor. Ya da bunun tersi oluyor. İradeniz elden gidiyor. Çingenenin kemanından çıkan sesler, sizi yavaş yavaş birbirinize bağlıyor. Bağlar sıkıştıkça, siz birbirinize yaklaşıyorsunuz. İradeniz dışındayken eliniz kalkıp, kadının omuzuna, kadının eli de belinize gidiyor. Dudaklarınız birbirine sokuluyor. İyice helmeleniyorsunuz. Helmelendi mi helmelendi... Ondan sonra ateşten indirin, tadından yenmiyor... Artık kepçeylen mi olur, kaşıkılan mı, ye memet ye!..

Çingene kemancı görevini yapmıştır. Cebinizden beş-altıyüz Farint çıkarıp, kemancının kırmızı sarı renkli ceketinin cebine koyun. Kemancı, sizi başbaşa, dudak dudağa bırakıp başka bir masada, boğa kanı ile ısınmaya başlayan bir çiftin yanına sokuluyor.

Gece yarısından epeyi sonra, restoran kapanırken, o beş-altı çingene çalgıcı, müşterilerden topladık-

ları paraları, piyanonun üstüne koyup, aralarında bölüşüyorlar

İmdi... Siz bana «sen bunları nereden biliyorsun? Demek başından geçtili» diyecek olursanız, yemin! billâh ederim ki, başımdan böyle bir olay geçmemiştir. Zola, romanlarından birinde, bir kadının doğum sahnesini o denli ayrıntılı

anlatır ki, bunu okuyan kadınlar, Zola bunları nereden biliyor diye şaşarlar. Oysa Zola, hayatında hiç doğurmamıştır. Ben gördüklerime, gözlemlerime dayanarak, boğa kanının ve çingene müziğinin etkisini anlatmaya çalıştım.

Hoşça kalınız sevgili okurlarım...

Aziz NESİN

Bravo!

Bu yıl, İstanbul Erkek Lisesi giriş imtihanında birinciliği kim kazanmış biliyor musunuz?

Ozangül Taran adında bir kızımız.

Nasıl kazandı bu başarıyı diye şaştınız, değil mi?.. Biz söyleyelim:

1 — Ozangül Taran, Şişli'de, Maçka'da, Ayazpaşa'da değil, İstanbul'da oturuyor. Fatih İlkokulunda okumuş...

Bu, Köprü'nün karşı tarafındaki sosyeteler diyarında okuyan kızlarımız tembel olurlar anlamına gelmez elbet. Ama, Ozangül'ün çevresi daha sessiz, daha kendi halinde bir durgun çevredir. Adım başında sinema, tiyatro, eğlence yeri yok... Muhakkak ağırbaşlı bir babanın, ev hanımı bir annenin kızıdır. Poker, Bezik, Bakara nedir bilmezler!

2 — Doğrusunu söyleyelim: Kızlarımız, gençlerimizden daha çok dersleri ile meşgul. Aralarında kaldırım politikacısı az. Hele ilkokullarda Go Home'cu hiç yok!

Yüzbeş öğrenci arasında bir kızımız birinciliği kazandıktan sonra, biz Milli Eğitim Bakanı olsak, İstanbul Erkek Lisesi'nin adını değiştirir, İstanbul Kız Lisesi yapardık.

Doğum!

Gazeteler yazıyor:

Doğu Pakistan'ın bir köyünde, genç bir kadın, bir batında dokuz çocuk doğurmuş...

Biz, yalnız kadınlar değil, hepimiz, kadın erkek, işsizlikten, yoksulluktan, susuzluktan, ışsızlıktan, yersizlikten, hasılı ilâsızlıktan, okulsuzluktan, insafsızlıktan dokuz doğuruyoruz... Ama, Pakistanlı anneye yine de Maşallah!

Yazısız

PAZARTESİ

Adamını bulmuşlar!

Gazetelerde bir Washington telgrafı okudum: Amerika komünist partisi başkanlığına, Winston adında bir âma zenci seçilmiş!

Eskilerin «Ehlihu mahallihu: Tam yerinin adamı» dedikleri bir başkan...

Bir kere zenci, yani Allah zaten yüzünü kara yaratmış. Sonra da kör. Eh, komünist olmak, hele Amerika'da komünist olmak için sahiden kör olmak lâzım!

SALI

Uğurlar olsun!

Diyanet İşleri Başkanımız Tunus'a gitmiş.

Kalemimiz Diyanet İşleri Başkanımızdan bahsederken, sözün başına mutlaka bir saygı kelimesi koymalıdır. Ama, İstanbul'da müftü iken dört yıl Cumhuriyet bayramına katılmayan ve Diyanet İşleri Başkanı seçilince de Sünni-Alevi konusunda olumsuz bir demeç veren kişiden, istediğimiz saygı ile bahsetmeye imkân yok.

Evet, Tunus'a gitmişler... Tam Nasreddin Hoca şenliklerinin başladığı günlerde!

Bu tesadüf, kalemimizin ucuna bir fıkra getirdi.

Nasreddin Hocaya, evlendiği gece, karısı sormuş:

— Efendi, hısm akrabadan kimlere görüneyim, kimlere görünmeyeyim?

Oldukça çirkinmiş kadıncağız. Hoca:

— Vallahi, demiş, bana görünme de, kime görünürsen görün!

Ne yalan söyleyelim, Tunus yolcusunun arkasından da insan Nasreddin Hoca gibi konuşmak istiyor!

ÇARŞAMBA

Kışkırtmacı

Mehmet Ali Aybar, Sünni-Alevi çatışması için kimi suçluyor, biliyor musunuz?

Beyhude düşünmeyin, bilemezsiniz.

İşçi Partisi liderine göre, bu da bir Amerikan kışkırtması imiş!

Ne yapalım, Allah şifa ar versin, sayın Aybar Amerika ile bozmuş.. Abdülhak Hâmid'in Finten'deki Davalacı-ro'su gibi nereye baksa Amerika'yı görüyor!

Eh, madem ki Nasreddin Hoca haftasındayız bir fıkra da bunun için anlatalım:

Hocayı ziyafete çağırmışlar. Birinci yemeğe, patlıcan çor-

2 gün

bası. Arkadan patlıcanlı kebab. Sonra, patlıcan karnıyarık, patlıcan imam bayıldı, patlıcan dolması, patlıcan kızartması ve ara yerde patlıcan turşusu, patlıcan salatası da caba...

Bunalan hoca hizmetçiye seslenmiş:

— Aman evlâdım, bir bardak patlıcansız su!

Biz de, sayın başkana sesleneceğiz:

— Aman üstad, Amerika'sız, bir çift söz!

PERŞEMBE

Rapor!

Meşhuruur çöp heyeti, ikiyüzbin liralık turistik seyahate mal olan raporunu nihayet açıkladı:

Çöpleri denize dökmekten

Sınıfta kalmak kalkıyor. — Gazeteler —

başka çare yokmuş!

Bu raporu duyduktan sonra, eski bir İstanbul şarkısı kulağıma gelir gibi oldu:

Deniz dalgasız olmaz!

Ama dalganın da bu kadarı olur mu?

CUMA

Dalgınlık

Cumhuriyet'in, sahiden başarılı bir yazarı var, sık sık turnayı gözünden vuran... Bu sefer de Yunan Başbakanı ile konuştuktan sonra, İstanbul'dan sınır dışı edilmiş Yunanlıları anlatıyor...

Hepsinin söylediği hemen hemen bir:

— Ah İstanbul... Ah Boğaziçinde iki kadeh rakı... Ah o mutlu günlerimiz... Orada doğduk, orada büyüdük, orada para kazandık...

Ve ilâve ediyorlar:

— Orada adam olduk!

Bu sonuncusu biraz şüpheli!.. Baksanıza, kimi kırk, kimi elli, kimi altmış yaşına geldikten sonra, her şey akıllarına gelmiş de, bu doğdukları, büyüdükleri, para kazandıkları memlekette Türk olmak, Türk vatandaşı olmak akıllarına gelmemiş bir türlü. Acaba akıllarını Yunanistan'da mı unutmuşlardı?

CUMARTESİ

Taşlama!

Belçika Büyükelçiliği, bir süreden beri her gece taşlanıyormuş.

Bu konuda, Çankaya Emniyet Amirî Mustafa Akdoğan, kendisi ile konuşan gazeteciye, âdeta omuz silkercesine:

— Böyle bir olay var, demiş... Sapanla oynayan çocukların yaptığını sanıyoruz!

Haaaa, demek sapan, öyle mülii?.. Sapan ama, biraz saçma sapan!

PAZAR

Et suyu!

Nasreddin Hoca şenliklerinden ilham alarak iki fıkra daha anlatalım bu pazar.

Hoca, Kurban bayramında oturup hayal kurmaya başlamış:

Şimdi kapı çalınsa.. Bir but, bir kol, bir gerdan hediye gelse.. Budu kuşbaşı doğrasam, kolu ipe bağlayıp kuyuya sallandırsam, gerdanı da tence-reye koyup...

Derken, şingir şingir kapının çingırağı çalınmış.

— Kim o?

Bir çocuk sesi:

— Hoca, annem selâm söyledi, çorba yapacak, bir kâse et suyu istiyor...

Hoca, sakalla bıyık arası gülerek:

— Vay canına, demiş, amma yaman komşularım var, hayalin bile kokusunu alıyorlar!

Pirimizin fıkrasına ben hiçbir şey katmıyacağım. Kıssadan hisseyi siz çıkarınız.

Ne buyurmuşlar?

Nasreddin Hoca, bir ramazan günü, camide va'zediyormuş:

— Peygamberimiz buyurmuşlar ki...

Gözleri kapalı, ağır ağır başını sallamış.

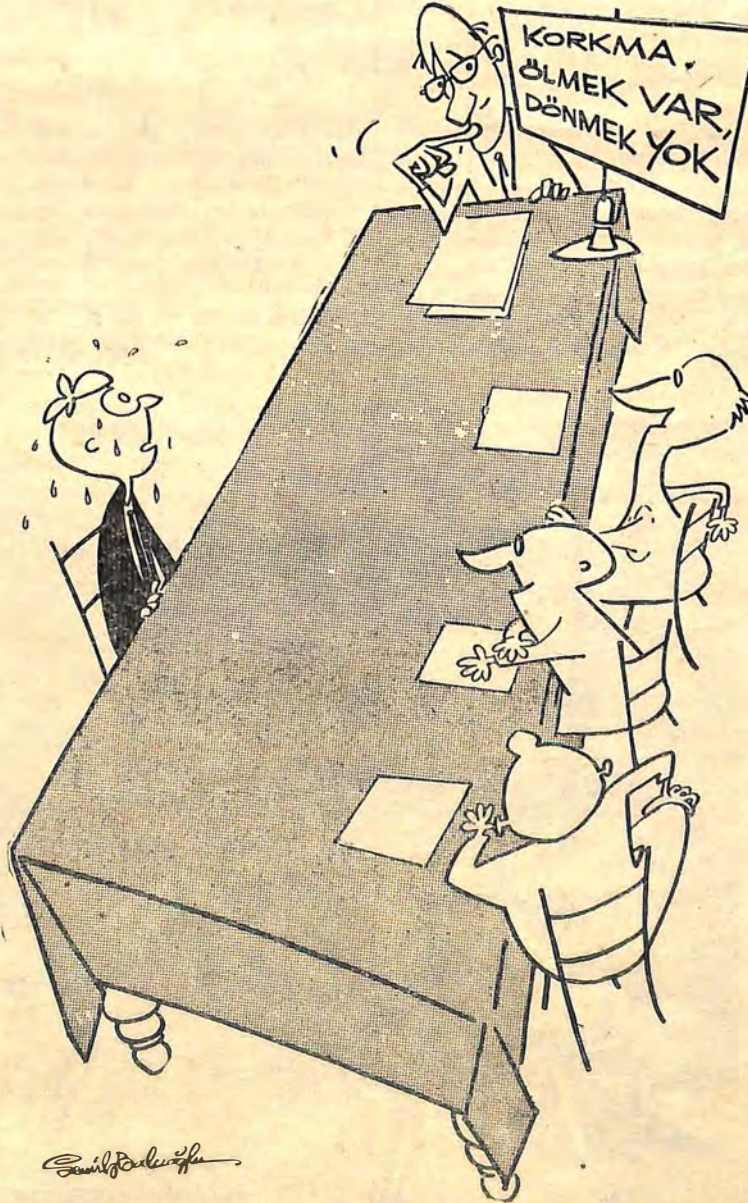
— Peygamberimiz buyurmuşlar ki...

Peygamberimizin birçok güzel sözlerinden hiçbirini aklına gelmemiş hocanın...

Yalancı bir öksürikle birkaç kere yutkunduktan sonra:

— Ey cemaat, oruç keyfi, aklıma bir şey gelmiyor, deyince, dinliyenler arasından bir Bektaşî babası sesleniyormuş:

— İlahî hoca, kırsıdın inmek de mi aklına gelmiyor?

Yazısız

— Durun bakalın yahu, daha fabrikayı kurmadık!

İSRAİL'de geçen on günün en güzel iki gecesinden birini anlatmıştım: Bersheva'da geçen geceyi... İkinci si, Tel-Aviv'de geçen son gece dir: Büyük, vefalı Türk dostu Ezra Danin'in sofrasında...

Ezra Danin Osmanlı İmparatorluğu gibi bir adam: Ağır, çaplı gövdesi ile, duaya benzer konuşması ile, içe sinen sesi ile...

Beş, altı masalı bir lokantada idik. Karın doyurma lokantalarından değildi bu. Kapısı bile, bir başka yere girdiğini anlatıyordu insana... Dip köşede, karanlığı ürperten ışık damlaları içinde bir sanatkar el, kemanın tellerinde yay çekiyordu ve gölgelere bürünmüş bir güzel kadın, piyano başında su damlalarını andıran sesler süzüyordu parmaklarından... Bu gürültüsüz musikiyi hem dinliyor, hem konuşabiliyordunuz. Küçük salon, tavanındaki avizesi ile, duvarındaki üçer mumluk aplikleri ile zevkin, anlayışın güzeli idi. Masa örtüsü, tabak, çatal, bıçak, her şey: «Beni duygu, beni düşünce, beni anlayış seçti» diyordu gözlere...

On kişi idik sofrada. Ezra Danin, Kudüs'ten benim için gelmişti. İsrail devletinin son nezaketli idi bu...

Seçme bir aydınlar topluluğu arasındaydım: Ajans Genel Müdürü vardı, bir gazete sahibi, bir başyazar ve türkçeyi benim rahatlığımla konuşan bir genç elçi vardı: Afrika'dan yeni gelmiş... Ezra Danin'i bütün Akbaba okurlarına tanıtmak isterim: Kalbi ve kafası, bize bizim kadar yakın bir devlet adamı. Dışişleri Bakanlığında baş müşavir. Büyükelçi payesinde bir sahici aydın.

Sofrada, kadehler dolup boşaldıkça öğrendim: İsrail'in büyük zenginlerindenmiş. Devlet bütçesinden aldığı senbolik bir maaş var, yılda bir lira!..

Gam dolu, ateş dolu, hicran dolu kalbini açtı bana: Yüzü çizgi çizgi ağlıyordu konuşurken, sesi yalvar yalvar inliyordu anlatırken...

Niçin mi?.. Sevgisinden.

Tanıyordu bizi. Uzun süre aramızda yaşamıştı. Türkiye'yi, köy köy dolaşmıştı. Bir gece yarısı, Giresun'dan telefon etmişti Ankara'ya, İsrail elçisine... Uykudan telâşla kalkan dostuna, pencereden Karadenize vurmuş mehtabı seyrederek:

— Seni niçin uyandırdım, biliyor musun, demişti... Mukaddes kitapların yazdığı cennetli buldum da ondan!

YEŞİL ÇÖLDEN

Yusuf Ziya ORTAÇ

Son gece

Ezra Danin, dünya ölçüsünde bir tarım uzmanıdır. Bizim toprağımızı, bizim köylümüzü incelemişti. Bizim ziraî kalkınmamızın plânlarını hazırlamıştı...

Sonra mı ne olmuştu?.. Politikacılarımızın hayallerinde kurdukları Türk-Arap dostluğu uğruna onu yürütmüşük memleketimizden!

Olgun adamdı. Darılmamıştı bize. Yalnız, perişanlığımıza bakıyordu içi yanarak:

— Türkiye iki yönlü bir kalkınma ister, diyordu. Tarımda ve sanayide... Sanayi kalkınması pahalıdır, güçtür, uzun vadelidir. Ziraî kalkınma, daha ucuzdur, kısa vadelidir ve Türk köylüsünün yıllar yılı uyguladığı, eli yatkın olduğu iştir. Ne mi yapmalı?.. Hepsinin plânını hazırladım. Toprağımızın bugünkü verimini bir misli çoğaltmak, işten bile değildir sizin için. Ama bu kolay iş, Türkiye'nin millî gelirine yılda beş-yüz milyon dolar ekler.

Ezra Danin'i dinliyordum:

— Aynı iklim içinde pamuk yetiştiriyoruz. Siz, bizim bir dönüm topraktan aldığımızın ancak dörtte birini elde ediyorsunuz. Niçin?.. Bunu bir misli arttırmak, yine millî geliri yüzelli milyon dolar yükseltir!

Anlattı, anlattı, anlattı.

Saat, geceyarısını geçmişti artık... Benim, nasıl gönülden dinlediğimi görünce elimi iki avucuna aldı:

— Sizden, on gün daha misafirimiz olmanızı rica ediyorum hükümetimiz adına, dedi... Asıl göstereceklerimiz, anlatacaklarımız, konuşacaklarımız bundan sonra...

Yapamazdım. İşlerimi on gün için hazırlamıştım ancak. Akbaba'nın kıskanç pençesi yakamdaydı.

Otelime kadar getirdiler beni. Ayrılırken:

— Türkiye'nin emrindeyim, dedi. Gel dediğiniz gün, büyük dosta hizmet için bırakmıyacağım hiçbir iş yoktur!

El-Al'in merdivenlerini çıkarken, bir daha dönüp baktım İsrail'e: Atatürk ormanını hayal ederek, sanatçılar köyünü hayal ederek, Damdaki kemancıyı hayal ederek, Bersheva'daki geceyi hayal ederek... Kulağımda yumuşak bir kadın sesi vardı:

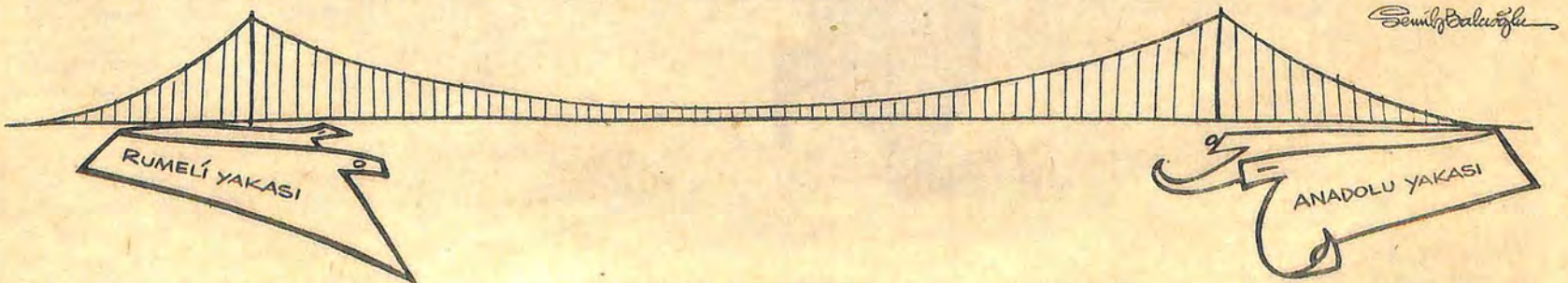
Üsküdüre gider iken aldı da bir yağmur!

Uçağın kapısında iki sıra beyaz diş güldü:

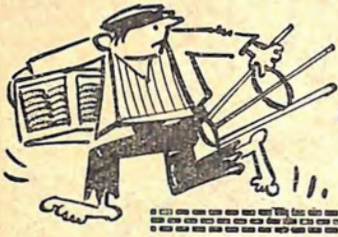
— Şalom...

Yusuf Ziya ORTAÇ

İstanbul asma köprü yapılması kesinleşti.. — Gazeteler —

İki yakamız!

Çöp Heyeti

Adnan Veli

İSTANBUL Belediye Başkanı H. Şim Işcan, adına «Çöp Heyeti» denilen «Belediye Turistleri»nin, Avrupa gezisinden elleri boş dönüp, üstelik bir sürü dedikoduya da sebep olmaları yüzünden, çok sinirlenmişti. İstanbul Radyosunda yapılan açık oturumda, Belediye'nin 200 bin lirasının nasıl deve edildiğine dair gevelemeler, kamu oyunu yatıştıramadığı için, meselenin örtbas edilmesi de söz konusu olamıyordu. Ulunay'ın dinleyicileri bir hayli eğlendiren ve güldüren çevherleri de olmasa, açık oturum, çöp rezaletini bütünüyle ortaya koymuş olacaktı.

Belediye Başkanı Işcan, ötedenberi Belediye Meclisinde cereyan eden orta oyunlarında, hep sağduyuyu üstün getirmeye çalışmış, gelelelim, dalavere tekniğinin mektebinden diplomalı bazı üyelerin ayak oyunları, Işcan'ı hemen her konuda iş göremez hale koymuştu. Başkan, İstanbul'a bir hizmette bulunuyorsa, bu hizmete her fırsatta çelme takanlara rağmen bulunuyordu.

Hani bir lâf vardır: «İnsanın akılsız dostu olacağına, akıllı düşmanı olsun» derler. Işcan'ın Belediye Başkanlığındaki tek şansı, düşmanlarının akılsız oluşuydu.

Ama, gene de çalışıp didiniyor, türlü çaresizliklere karşı savaşıyor, türlü engellemelere karşı, gücünün dışına çıkan hizmet yollarına koşuyordu.

Bu çöp işi çok firaklı gelmişti Belediye Başkanına.. Özel Kalem Müdürü Fikri'yi çağırıp, Çöp Heyetine katılanların makam odasında toplanmalarını rica ettiğini bildirdi.

Özel Kalem Müdürü, numara çevirmeden, düğmeye basınca çalışan ultra telefonuyla, üyelerin hepsini, başkanın odasına davet etti.

Onbeş dakika sonra, çağırılanların hepsi gelmişti. Işcan, beyaz mendiliyle gözlüğünü parlatıktan sonra, heyet üyelerini teker teker süzdü:

— Beyfendiler! dedi. Biliyorsunuz ki, Belediye'nin başında büyük bir gaile olarak duran çöp konusu, sayın heyetinizin Avrupa gezisiyle, bir çözüme bağlanmak istenmişti. Gittiniz, gezdiniz, gördünüz. Belediye'ye 200 bin liraya mal oldunuz. Bu incelemelerinizden elde edilen sonucu ve bunun tatbikat şekillerini burada görüşelim. Önce Turan Beyin mütalâasını rica edeyim.

Baştaki kanapede oturan Encümen Başkanı Turan Gürsu, öksürükten sonra konuştu:

— Beyfendi, dedi. Benim bu heyete katılmam, sadece, işin hukukî yönünü tanzim içindir. Malûmu âliniz, İstanbul'daki çöplerin toplanmasından sonra, ne yapılacağı meselesi karşımıza çıkmaktadır. Bunun çeşitli yönleri vardır.

1 — Çöplerin yakılması halinde, hasıl olan duman ve gazların atmosfere yayılmasından, bir takım sağlık mahzurları doğduğu takdirde, Belediye bir dâvaya muhatap olabilir. Çünkü biz, Belediye hizmetlerinden

dolayı intişar eden gazları, dilediğimiz istikamete sevk edebilecek teknik imkânlara sahip olmadığımız gibi, gazın bağımsızlığına da müdahale imkânından uzak kalıyoruz. Malûmu âliniz, gazların büyük bir bağımsızlık iddiaları vardır. Bu bağımsızlığın zedelenmesi toplum yararına olsa da, Belediye'yi bir takım problemlerle karşı karşıya getirebilir. Söz gelişi, Karamürsel halkı «gazı niçin bizim tarafa sevk ediyorsunuz?» der. Gazın intişarı için istikamet değiştirecek olsak, bu sefer Silivri'liler kazan kaldıracabilir. Hareke tarafına göndersek, Hereke'liler şikâyet geçebilirler. Boğaz'ın dışına yollasak, Şile, ya da Kilyos ayağa kalkar. Bunun Yalova'sı var, Mudanya'sı var, Tekirdağ'ı var, Bandırma'sı var. Biz, bu direnmelerden ötürü hukukî bir sorumluluğa muhatap olabiliydik.

Şimdi diğer bir noktaya geçiyorum:

2 — Çöplerin denize dökülmesi halî.. Bu tedbir, ilk bakışta, daha akla uygun gibi görülüyordu. Fakat, lodos ihtimali bizi düşündürdü. Lodosu önleyecek bir kanun mevcut olmadıkça, bu rüzgârın, denizin çöplerini tekrar kıyılarıımıza iade etmesi mümkündü. Kumkapı ve Samatya sahilleri önemli değil ama, Suadiye ve Adalar sahillerinde..

Başkan Işcan, Turan Gürsu'nun konuşmasını yarıda kesti:

— Turan bey! Turan bey! dedi. Samatya tâbirini kullanmayın lütfen.. Biliyorsunuz, Belediye Meclisi'nin kararıyla, buranın adı Kocamustafapaşa olmuştur.

Gürsu toparlandı:

— Çok affedersiniz beyfendi, dedi. Sürçü lisan oldu.

— Evet, devam edin.

— Kumkapı ve Kocamustafapaşa kıyılarının önemi yok. Çünkü oranın halkı, nasıl olsa bizden.. Fakat biliyorsunuz, Suadiye ile Adalar, özel teşebbüs.. Özel teşebbüsü gücendiremeyiz elbet..

Başkan sordu:

— Yani çöpleri, bu bakımdan denize dökmekte de sakınca görüyorsunuz, öyle mi?

— Evet efendim. Üçüncü bir şık olarak, çöpten gübre istihsalini de inceledik. Fakat, bunun için yapılması gerekli masrafları füzulî bulduk. Çünkü, İstanbul'un bütün kanalizasyonları açıkta aktığı için, şehrin gübre ihtiyacı fazlasıyla karşılanmaktadır. O bakımdan, yeniden gübre üretimini gereksiz bulduk.

Başkan, Turan Gürsu'yu dikkatle dinliyordu. Gürsu, sözlerini tamamladıktan sonra, Başkan sordu:

— Neticede niye karar verdiniz?

— Henüz bir kararımız yok beyfendi. Biz sadece inceleme yapmıyız gittik ve yaptık. Şimdi burada düşünceğiz, taşınacağız.. Bence, çöpleri, gene eskisi gibi kamyonlara toplayıp, elverişli bir yere yığmak uygun olacak. Ayrıca bunun faydaları da var. Kargalar gelir, geçinir. Martılar gelir, geçinir. Kediler gelir, geçinir. Çingene çocukları gelir, geçinir. Böylece toplumsal geçimde bir

ferahlık başlar. Zaten sayın Hükümet Başkanımızın ifade ettikleri gibi, gaye, memleketteki toplumsal refahı sağlamaktır.

Gürsu'nun konuşması bittikten sonra, Başkan Işcan, heyet üyelerinden Ertuğrul Adalı'ya döndü:

— Siz söyleyin bakalım, Ertuğrul bey! dedi. Bu geziye ne maksatla katıldınız?

Adalı, Belediye Meclisi'ndeki çoğunluk kanadının bir üyesi olmaktan gelen azametle konuşmaya başladı:

— Arzedeyim sayın Başkan! dedi. Malûmu devletlerdir ki, evlerimizden toplanan çöplerin, Avrupa çöplerine nazaran, bazı özelliikleri ve değişiklikleri vardır. Bizim gıda sistemimiz, Batı'dan farklı olduğu için, çöplerimizin nitelikleri de değişir. Hattâ İstanbul'da muhtelif semtlerin çöpleri arasında dahi, bu farkı görmek kabildir. Beyoğlu mıntıkasının çöpleri genellikle koyun ve tavuk kemiklerinden, Amerikan konservelerinin boş kutularından, turfanda meyvaların süprütülerinden mürekkeptir. Aksaray, Edirnekapi, Taşlıtarla, Yedikule, Kazlıçeşme, Zeytinburnu gibi semtlerin çöplerinde hâkim madde, hiyar kabuğu, mısır ve marul koçanıdır. Bu değişik nitelikteki çöpleri Belediye, bir saha üzerine yığıldığı vakit, bunların taafününden bir takım gazlar hasıl olmaktadır. Bu gazların içinde fosgen dediğimiz bir çeşidi, oldukça zehirli- dir. Meselâ Nişantaşı çöpünde fosgen nisbeti düşüktür de, Taşlıtarla çöpünde yüksektir. Çöplerden intişar eden bu fosgen gazının toplum sağlığında zararlı etkileri olur. Batı ülkeleri, bu sorunları artık çözümlemişlerdir. Batı'nın çöpündeki fosgen gazı metreküpte 1.7 miligramdır. Bizde ise bu miktar 5 miligramın üstündedir. Bu, yurttaşın resmen zehirlenmesi demektir. Biz, bile bile, göre göre bu sosyal cinayete seyirci kalamıyacağımız için, çöplerimizdeki fosgen gazının aşağı hadde indirilmesini mümkün kılacak çareleri araştırmak için, Avrupa'ya gitmek gereğini duyduk. Almanya'da fosgen gazının metreküpte 1.6 miligram olduğunu gördük. Bize «Danimarka'da bu miktar daha düşüktür. Onların başka bir çöp imha sistemi mevcuttur. O sayede bu neticeyi sağladılar» dediler. Bu sefer Danimarka'ya geçtik. Danimarka'da fosgen nisbeti 1.4 miligrammış. Fakat Belçika'da 1.2 olduğunu duyunca Belçika'ya geçtik. Orada öğrendik ki İsviçre'de bu miktar 1.1 miligrammış. Bu sefer İsviçre'ye geçtik. Orada öğrendiğimize göre Viyana'daki nisbet 0.9 miligrammış. Bu sefer Viyana'ya geçtik. Hasılı Avrupa'yı dolaşa dolaşa, fosgen gazını en düşük olarak Paris'te bulduk. Orada 0.7 milligrammış. Türkiye'miz, İstanbul'umuz için böylesine fedakârca bir çalışma ve didinmemize rağmen, burada bir takım abuk sabuk tenkidlere hedef oluştumuz, bizi elbette son derece üzümüştür. Ama kim ne söylerse söylesin, hiç kim-

Karasiñekle savaşı hızlandırılacak. — Gazeteler —

Yazısız

se, bizi bu memlekete hizmet etmekten alıkoymıyacaktır.

Adalı sözünü bitirince, Başkan Işcan, heyet üyelerinden Çilingiroğlu'na döndü:

— Söz sırası sizin, dedi.

Çilingiroğlu, kendinden emin bir tavırla konuşmaya başladı:

— Sayın Başkanım!.. Adalı arkadaşımız, çöplerden intişar eden fosgen gazının muhtelif memleketlerdeki nisbetlerini incelemekle görevliydi. Bendeniz de, çöplerden intişar eden hidrojen nitrat gazının nisbetini araştırmakla görevliydim.

Başkanın canı sıkılmıştı:

— O nisbeti buldunuz mu? dedi.

— Her memlekette değişik bir nisbet bulduk. Daha düşüğünü bulabilmek için daha çok dolaştık ve faydalı dökümanlarla yurda döndük.

Başkan, Fen İşleri Müdür Muavini Adnan Özet'e döndü:

— Siz, ne maksatla heyete katılmıştınız? dedi.

Adnan Özet:

— Bendeniz, fen işleri uzmanı olarak, İstanbul'da yapılacak çöp imha fırınlarının irtifalarını inceledim, dedi.

— Ne kadarmış irtifalar?

— Her ülkede, ayrı yarı bir seviye bulduk beyfendi. En düşük seviyeyi bulmak için de epice memleket dolaştık. Memleket sevgisi, bizi daha uzağa, daha ileriye koşturdu.

Başkan, heyet üyelerine, verdikleri bilgiden dolayı teşekkür ederek gidebileceklerini söyledi. Yalnız, heyetten birini, odada kalmıya davet etti:

— Hârik.. Sen biraz belnimle kal. Görüşeceklerim var seninle, dedi.

Ötekiler çıktuktan sonra Hârik'i karşısına oturttu:

— Dinle beni, dedi. Senin bir adın Hârik, öbür adın da, Belediye için lâzımı gayrı müfarik. Zaten sana Belediye'de 007 Hârik diyorlar. Niye bu?

— Akıllıyım da ondan beyfendi.

— Ben de o fikirdeyim Hârik. Şimdi sen bana söyle bakayım. Ama doğrusunu söyle.. Almanya'ya gidince fiçılarla biranızı içtiniz mi?

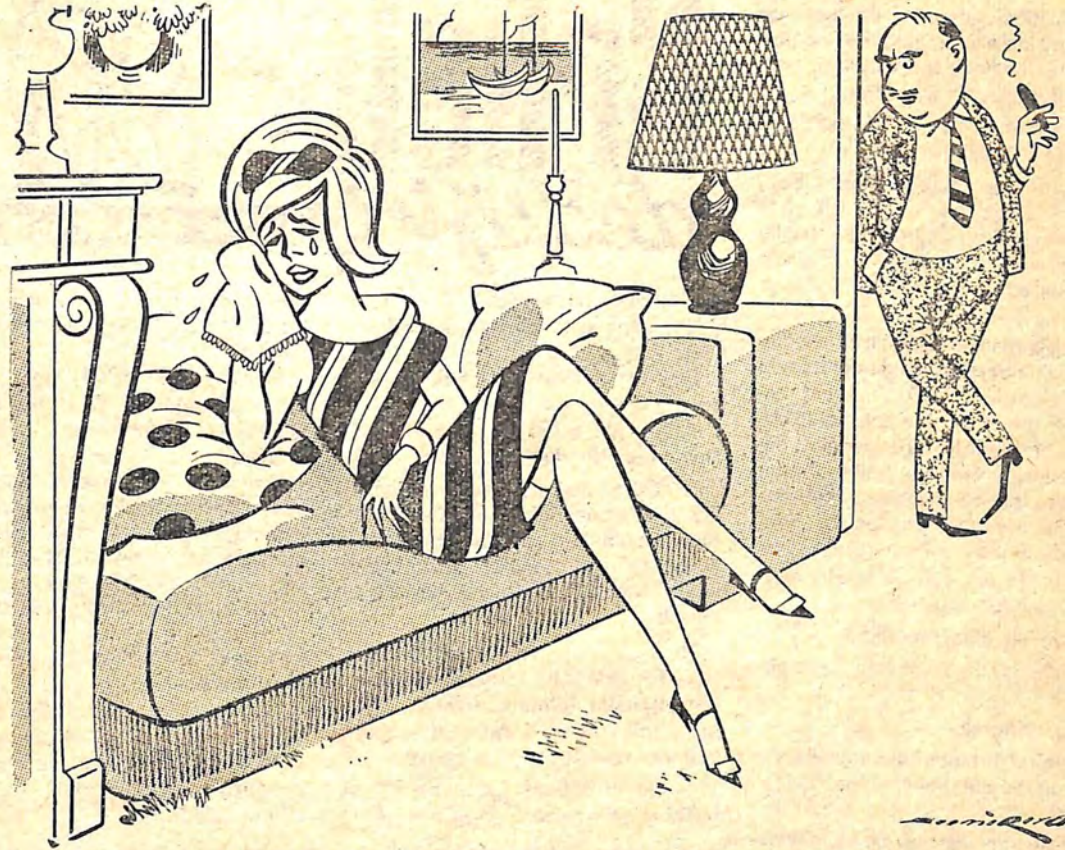
— İçtik Başkanım.

— Belçika'ya gidince, viskinizi içtiniz mi?

— İçtik Başkanım.

— Danimarka'ya gidince havyarınızı yediniz mi?

Başbakan, yalnız milletlerarası müzakereler için dış seyahatlere çıkılmasını istedi.. — Gazeteler —

— Ben de dış konuşmalar için gideceğim Paris'e... Terzimle randevum var!

— Yedik Başkanım.

— Fransa'ya gidince, şarabınızı çektiniz mi?

— Çektik Başkanım.

— Foli Berjere düştünüz mü?

— Düştük Başkanım.

— Bulvarda kızlarla tanıştunuz mu?

— Olduk Başkanım.

— Sonra da kızlara yatırım yaptınız mı?

— Orasını söyleyemem Başkanım.

— Söyle, söyle..

— Hi hi hi hiliii!.. Valla söyleyemem başkanım.

— Niye söyleyemez mışsın?

— Orada iken, dört kitabın üzerine yemin ettik. Yaptığımız hovardalıkları İstanbul'a gidince kimseye anlatmıyacağız, diye kavilleştik. Ne-

den dersiniz, bu iş duyulursa, içimizde evliler de var, hapa yutarız.

— Peki, anlaşıldı. Bu turistik gezi, Belediye'ye 200 bin liraya mal oldu. Bu parayı nereden çıkaracağız biz?

— Cemekânsız tablada simit satan simitçilerden. Her birine onar lira ceza yazınca, bu para çıkar Başkanım.

— Nasıl çıkarmış? İstanbul'da 20 bin simitçi var mı?

— Günde iki sefer ceza yazarlar beyim.

— Mevzuat müsait değil.. 24 saatte ancak bir sefer ceza yazılabilir.

— O zaman, iki gün üstüste yazmalı..

— Onbin simitçi de yok İstanbul'da..

— Dört sırayla ceza yazmalı Başkanım.

— Beşbin simitçi de yoktur İstanbul'da..

— Bir ay süreyle hepsine ceza yazmalı Başkanım.

— Haydi, fazla kafamı kızdırma. Git, İktisat Müdürüne sor bakalım, İstanbul'da kaç simitçi varmış. Biz de ona göre hesabımızı bilelim. Aslına bakarsan, bana yetki verecek olsalar, bu çöp heyetini bir çöp kamyonuna doldururum. Ya fırına atarım, ya da denize.. İşin selâmeti budur ama, gelgelelim, mevzuat müsait değil.. Haydi git, simitçilerin sayısını öğren de gel. Hem de o heyet üyelerine benden çok selâm söyle. Demokrasinin simitçileri olmasa, onlar, Avrupa hovardalığını biraz zor yaparlar. Yatıp kalkıp, o simitçilere dua etsinler.. İşte o kadar söylüyorum.

Adnan VELİ

Belediye sinek savaşı açıyor..

Yazısız

GÜREŞLERDEKİ son yenilgilerimize çok üzülen arkadaşlarım:

— Yazıklar olsun! Bir güreşte dünya birincisiydik, onu da kaybettik. Artık hiçbir birinciliğimiz kalmadı, diye hayıflanıyorlardı.

Ben, onların bu cehaletleri karşısında kahkahalarla güldüm.

— Asıl size yazıklar olsun! Kendinizden haberiniz yok. Dünyada bizim kadar birinciliği olan başka bir ulus var mı acaba? diyerek, bilgisizliklerinden dolayı onları ayıpladım.

Mahcup olan arkadaşlarım, enikonu meraklanmışlar, şaşkınlık içinde beni dinliyorlardı. Çünkü, onlar benim çok geniş bir kültüre sahip olduğumu iyi bilirler. Radyodaki, bilgi yarışları sorularını yarışçılardan önce ben cevaplandırırım. Hatırlarsınız. Geçenlerde yapılan bir bilgi yarışında spiker, yarışçıya:

— Karada yaşayan en büyük hayvan hangisidir? diye sordu.

Yarışçı hiç düşünmeden:

— Aslan!.. diye cevabı yapıştırdı.

Spiker gülerек:

— Yanlış! Bilemediniz. Karada yaşayan en büyük hayvan, gergedandır, dedi.

Spikerin de, soruyu yanlış cevaplandırıldığını, doğru cevabın «Zürafa» olduğunu ilk önce ben söyledim de, herkes:

— Bravo be! Allah nazardan saklasın! Nasıl da biliyor? Ayaklı kütüphane mübarek! diye beni takdir etti.

Arkadaşlarımı daha fazla merakta bırakmamak için, ağır ağır devam ettim:

— Meselâ, dedim. Biz, hacca gitmede, Parlâmentoda kavga etmede, çocuk tutuklamada ve en önemlisi, erkeklikte dünya birincisiyiz, diye sözlerimi bitirdim.

Bu tesirli konuşmamla teselli bulan arkadaşlarım:

— Haklıymışsın. Bizler hakikaten cahilmiştik. Demek, bizim de dünya birinciliklerimiz varmış, diyerek, kendilerini aydınlattığım için bana teşekkür ettiler.

Gerçekten, bizim en önemli dünya birinciliğimiz, erkeklikteki birinciliğimizdir. Yediden yetmişe, erkeklik etmeye bayılırız biz. Hele, siyasilerimizde bu erkeklik merakı, hastalık halini almıştır. Son zamanlarda, miting meydanlarında:

— Bütün muhalif partilere çatıyorum. Toplarını, tüfeklerini alıp, gelinler Meclise. Yumruğumla, onlara meydan okuyorum. Erkek olan çıksın karşıma! diye horozlanan politikacılar görülmektedir.

Bu erkeklik merakı, vaktiyle bize pahalıya da mal olmuş. Purut savaşının sonuçlarından gereğince yarırlanamamış sebeplerini, Katerina'nın hediyelerine ve göz yaşlarına bağlayan bilgiç tarihçilere aldırmayın siz. O güzel fırsatı biz, bal gibi, erkekliğimiz yüzünden kaçırdık. Eğer, Baltacı Mehmet Paşa, biraz daha az erkek olsaydı, tarihin seyri değişebilirdi.

Geçen gün birisi:

— İkinci Cihan Harbine girmememiz, bizim için büyük bir talih olmuştur, deyince,

Karşısındaki:

— Keşke harbe girseydik de, er-

Erkek dediğin

ÖZBEK İNCEBAYRAKTAR

kekliğimiz ölmeseydi! Buna talih değil, şanssızlık derler, diyerek çıkıştı.

İşte biz, böylesine erkek bir ulusuz!..

Babam da erkeklik meraklısıydı. Daha ben doğmadan aylarca önce:

— Göreceksiniz, oğlum olacak! Erkek adamın oğlu olur, diye övmüş. Doğduğum gün, düşün dernek kurulmuş bizim evde. Fakat ben büyüdükçe babam hayal kırıklığına uğradı.

O:

— Bir erkek her şeyden önce küfür etmesini bilmeli, diyerek, bana bir sürü küfür öğretmeye çalıştı. Evimize misafir geldiği zaman:

— Haydi oğlum! Amcalara küfret bakalım! diye beni zorlardı. Ama

ben utanır, ağzımı dahi açamazdım. Bu sebepten babamı mahcup etmişimdir.

Hayatta beni erkek olarak yalnız bir kişi beğendi. Yaşlı bir kadındı bu. Hikâye uzundur ama, kısaca anlatayım:

Lise son sınıftaydım. Bir gün, yalnız başıma Belediye parkında bir kanepeye oturmuş, güneşleniyordum. Bir ara yanıma, biri ellibeş altmış, diğeri otuzbeş kırk yaşlarında iki kadın gelip oturdu. Yaşlı olanıyla dereden tepeden konuşurken ahablığı hayli ilerlettik. Kadın lâf arasında bana:

— Maşallah oğlum! Okulunu da bitiriyorsun. Artık evlenme çağın gelmiş sayılır. Kimbilir annen sana ne güzel, ne becerikli kızlar bulmuştur, dedi.

İstanbulda ilân yapıştirılmadık apartman, türbe, duvar kalmadı...

— Kusura bakma İşcan abi... Başka boş yer bulamadım!..

Sonra da:

— Benim de bir kızım var. Hem çok güzel, hem de çok becerikli. On parmağında on hüner. Ne su-baylar, ne hâkimler istedi de hiç birine vermedim, diye uzunu uzun kızını övdü.

Ben, artık zamanımızda nesli tükenmiş bulunan bu masal kızını haklı olarak, iyiden iyiye merak etmeye başlamıştım. Nasıl merak etmem? Kadın, kızı için hem güzel, hem hamarat, hem de namuslu di-yordu!

Kadına:

— Teyzeciğim! Kızınız şimdi nerede? diye heyecanla sordum.

O, sahte bir şaşkınlıkla:

— Aaaa! Kusura bakmayın. Tanıştırmayı unutmuşum. Kızım Leman!.. diyerek, deminden beri, hiç konuşmadan, yanı başında, hamam anası gibi löpür löpür oturan otuz beşlik tazeyi göstermesin mi bana...

Kadının konuşmasının bu mecra-ya döküleceğini hiç tahmin etmemiştim. Nasıl hareket edeceğimi kestiremiyordum. Bir şok geçirmiş gibi apışıp kalmıştım. Kıza, merak ve hayretle bakıyordum. O, görücü karşısına çıkarılmış bir genç kız mahcubiyetiyle başını öüne eğmişti. Neden sonra toparlanabildim. Nezaketten, bir şeyler söylemem icap ediyordu.

— Allah başışlasın teyzeciğim! Kızınız pek şekermiş! Mürüvvetini görürsünüz inşallah! diye kekeledim.

Okula dönmem gerektiği bahane-siyle, müsaade istiyerek yanlarınd- an uzaklaştım.

Arkamdan:

— Amma da erkekmiş ha! diye homurdandıklarını işittim.

Memuriyete başladığım yıllarda bekârdım. Şehrin kenar mahallele-rinin birinde, küçük bir evde oturu-yordum. Mahalleye gelişimin daha ikinci gününde, komşu kızları bana pencerelerden, kapı aralıklarından işaretler etmeye,

— Ne yakışıklı genç... Ne kibar yüzü var... Tam benim tipim... gibi-lerden lâf atmaya başladılar. Ben artık eve gelip giderken, utancım-dan başımı öñüne eğiyor, sağıma soluma bakamıyordum. Daha sonra-ları kızlar benden karşılık göreme-yince işi azıttılar. Bu sefer de:

— Aman ne süt kuzu... Galiba cinsiyet değiştirecek... Erkek değil. eski zaman gelini diye şirretliğe başladılar.

Nihayet dayanamadım. Kafamın taşı attı bir gün. Nasıl bir erkek ol-duğumu gösterecektim onlara. Kal-kıp babalarına gittim.

— Kızlarınız beni rahatsız ediyor-lar. Terbiyemi bozacaklar. Ben on-ların bildiği erkeklerden değilim, diye hepsini şikâyet ettim.

İyi İnsanlarım.

— Biz onların terbiyesini veri-riz. Siz üzülmeyin, diye, galiba biraz da gülümseyerek beni teselli etti-ler.

Askerden önce bir aralık babam «Dünya gözüyle oğlumun mürüvve-tini göreyim» diye beni evlendirmek istedi. Münasip bir kız da bulmuş-lar. Kızın babası, benim için bizim-kilere sormuş.

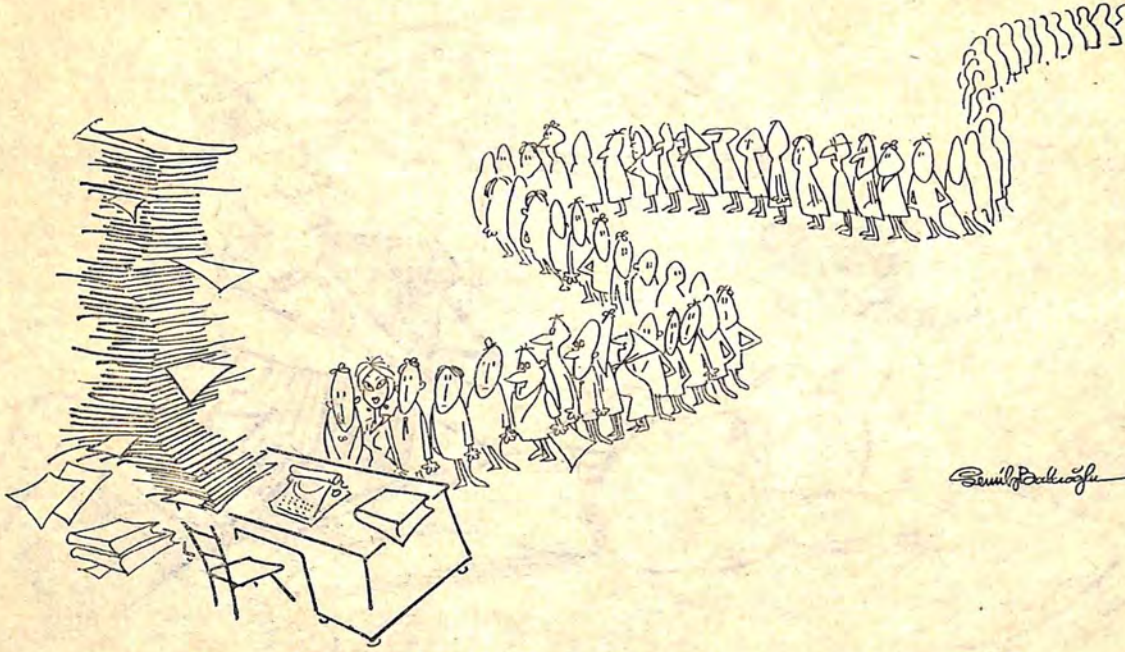
— Oğlunuz sigara içer mi?

Bizimkiler:

— İçmez.

Kızın babası:

— Kumar oynar mı?

«Hepimiz birimiz için»

Bizimkiler:

— Oynamaz,

Deyince, kızın babası öfkelenmiş:

— Benim size verilecek kızım yok! Böyle adama erkek mi denir? diyerek bizimkileri terslemiş.

Oysa, ben şimdi ideal bir aile reisiyim. Herkes bana gıpta ediyor. Karım da çok memnun benden.

Geçen gün:

— Kocacığım! Çok yoruluyorsun. Hiç olmazsa, çamaşır ve bulaşık için bir kadın bulalım, diye tutturdu.

Erkeklik gururumu inciten bu ağır hakareti hazmedemedim. Ağzıma geleni söyledim.

— Bu evin erkeği benim! Burada benim borum öter. İşten şikâyet eden mi oldu sana? İsteddiğimi yaparım. Daha da kızdırırsan, küçüğün bezlerini bile yıkarım, diye gü-rüldedim.

Karım, o günden sonra bana:

— Ne halin varsa gör! dedi ve bir daha işlerime karışmadı.

Vaktiyle, beni, istediği gibi bir erkek olarak yetiştiremeyen baba-mın ruhu da rahattır artık!..

Erkek dediğin benim gibi olmalı!..

Özbek İncebayraktar

Personel kanununa ninni

Sallana, sallana yatar beşikte,
Uyur yavrum uyur, büyür inşallah..
Aman ses çıkmasın sakın eşikte,
Uyur yavrum uyur, büyür inşallah..

Tabanın, tavanın bellidir yavrum,
Bazan bin, bazan da ellidir yavrum,
İstikbalin çifte tellidir yavrum,
Uyur yavrum uyur, büyür inşallah..

Giderim ebeye, geldim ezelden,
Başka şey gelmez ki bu nâciz elden,
Ninni derim sana derunu dilden,
Uyur yavrum uyur, büyür inşallah..

Senin için ettim bir hayli harcı,
Büyür de ödersin bakkala borcu,
Yatar salıncakta bir güzel Gürcü,
Uyur yavrum uyur, büyür inşallah..

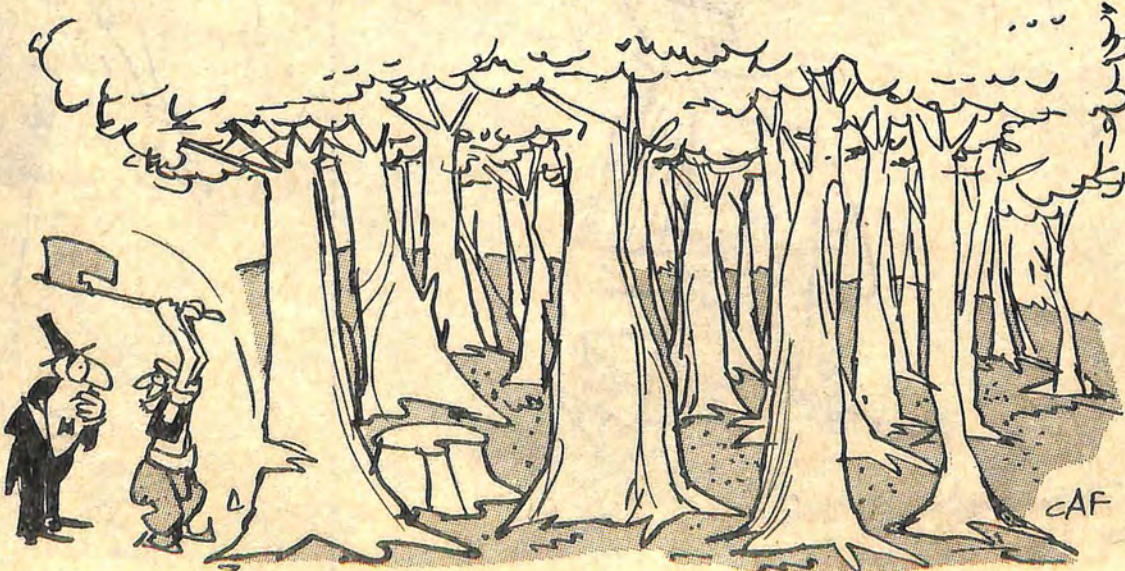
Ben görmedim saadeti sen tam,
Dikenle çevrilmiş etrafı, yanı,
Rahatça uyu ey canımın canı,
Uyur yavrum uyur, büyür inşallah..

Günümüz geçiyor belki hoş gibi,
Babanın cüzdanı yine boş gibi,
İçmemiştir ama o sarhoş gibi,
Uyur yavrum uyur, büyür inşallah..

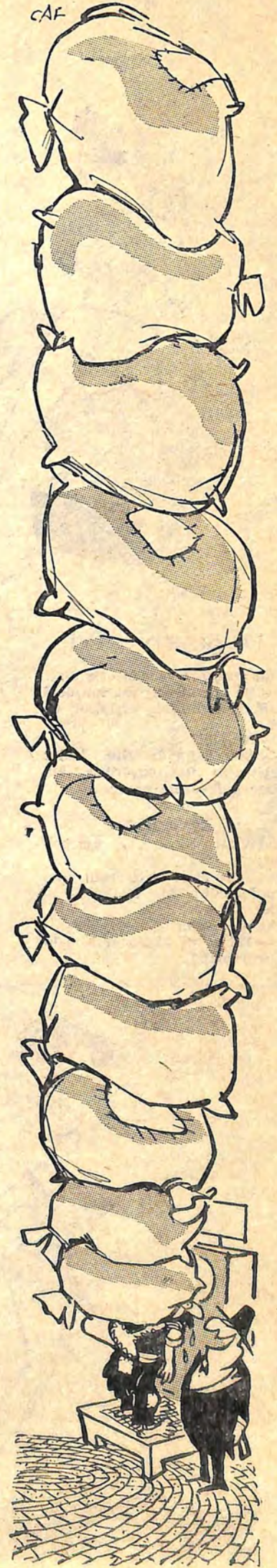
Doğrudur, sağlamdır her bir an özü,
Bil ki hakka daim dönüktür yüzü,
Garip Ana söyler durur bu sözü,
Uyur yavrum uyur, büyür inşallah..

GARİP ANA

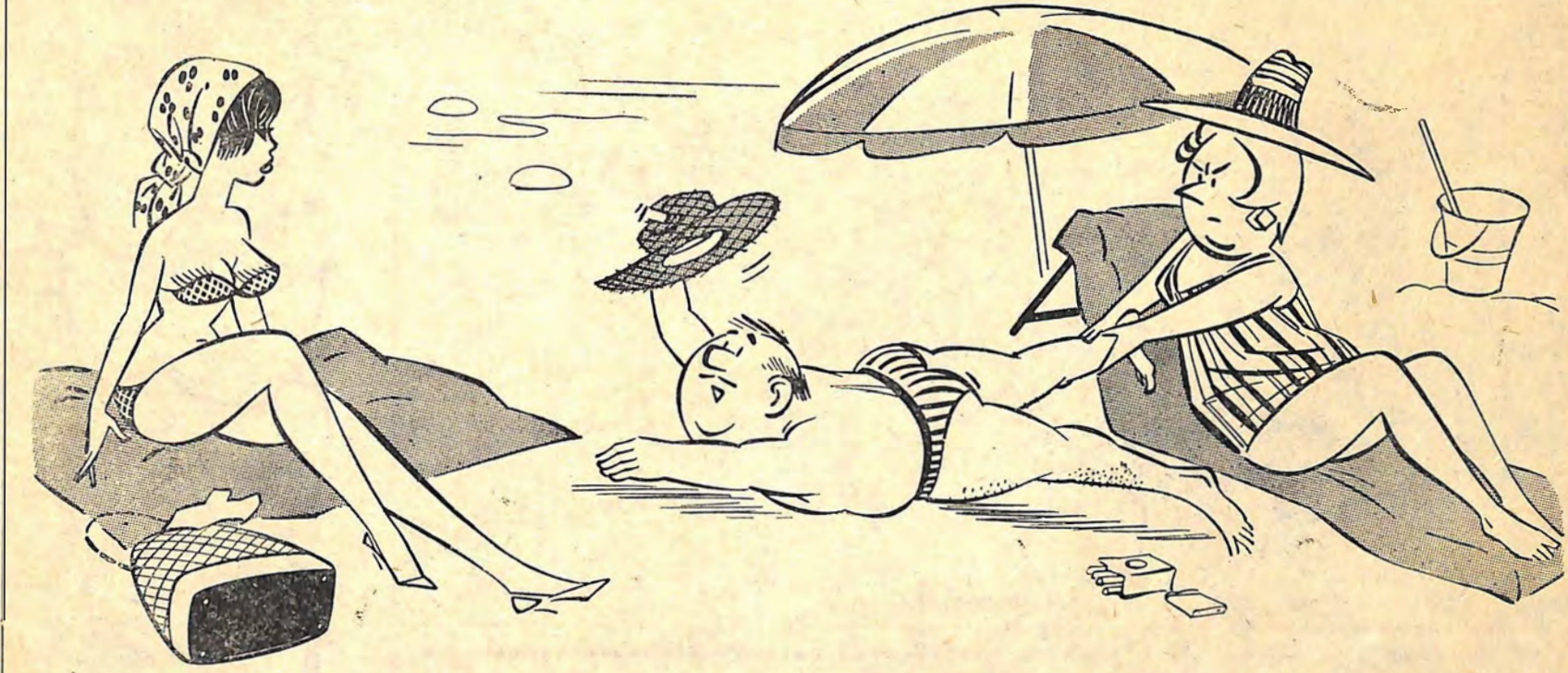
Köylüye orman verilecek. — Gazeteler —

— Ormanı senden, baltası benden!

— Oh, oh... Sayemizde epiy kilo almışsın!

— Allahısmarladık güzelim, karım çağırıyor!

Değişen etki

İki genç kız konuşuyorlardı:
— Şu erkeklerin üzerimizdeki etkileri durmadan değişiyor ci-
cim.

— Ne gibi?
— Bir hafta öncesine kadar Nejat için deli oluyordum, bu-
günse gülüyorum sadece..

***

Zevk için

Öğretmen bayan, kız öğrenci-
sine:

— Sana ceza veriyorum, der,
bil ki kendi zevkim için vermiyo-
rum.

Kızın cevabı:

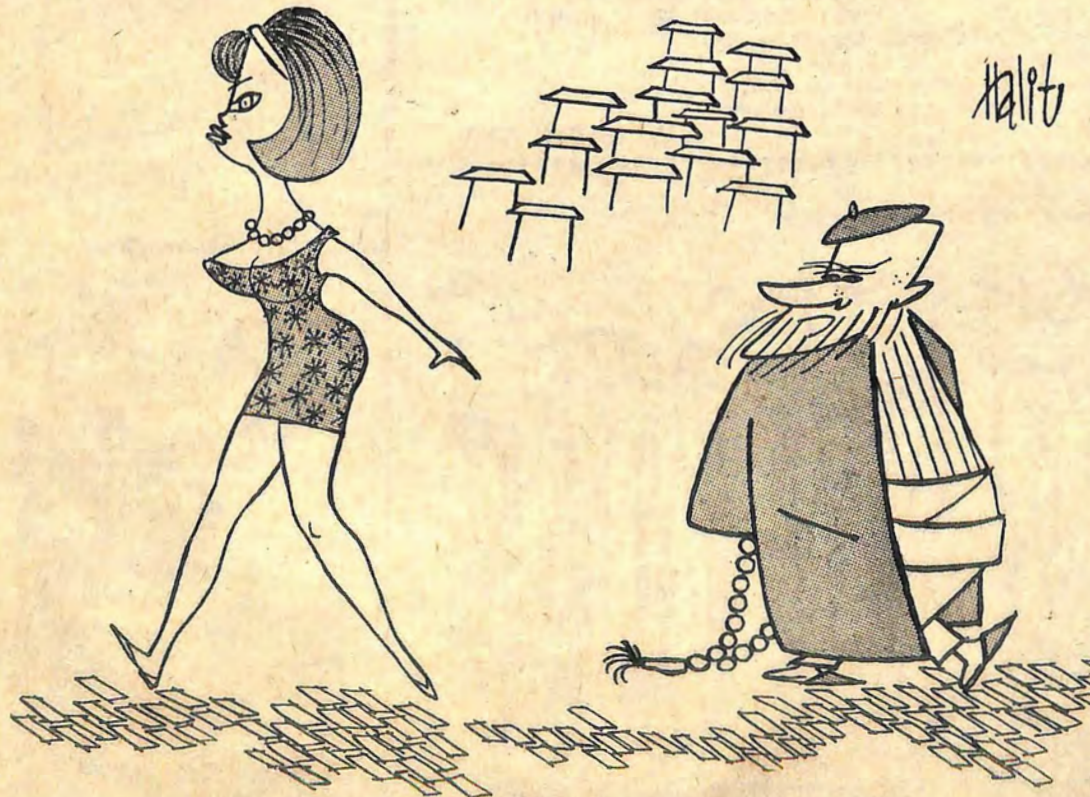
— Pekiy, ya kimin zevki için
veriyorsunuz?

Sinemada

İki arkadaş yazlık bir sinemaya giderler. Film başladıktan biraz sonra birinin yanına bir genç kız gelip oturur. Beriki, genç kızın yanına oturmasından biraz sonra acaip hareketler yapmaya başlar. Arkadaşı meraklanır ama, et-
rafı rahatsız etmemek için sesini çıkarmaz. Nihayet beş dakika ara olunca, kimseye belli etmeden yavaşça eğilip sorar:

— Ne oldu yahu, rahatsızlandın mı?
— Yok canım bir şeyim yok, sadece yanımdaki kız dur-
madan çorabını düzeltip durdu da!..
— Eee, sana ne bundan?
— Bana mı ne?.. Kız çorabını düzeltirken benim elimi
kullanıyordu hep!

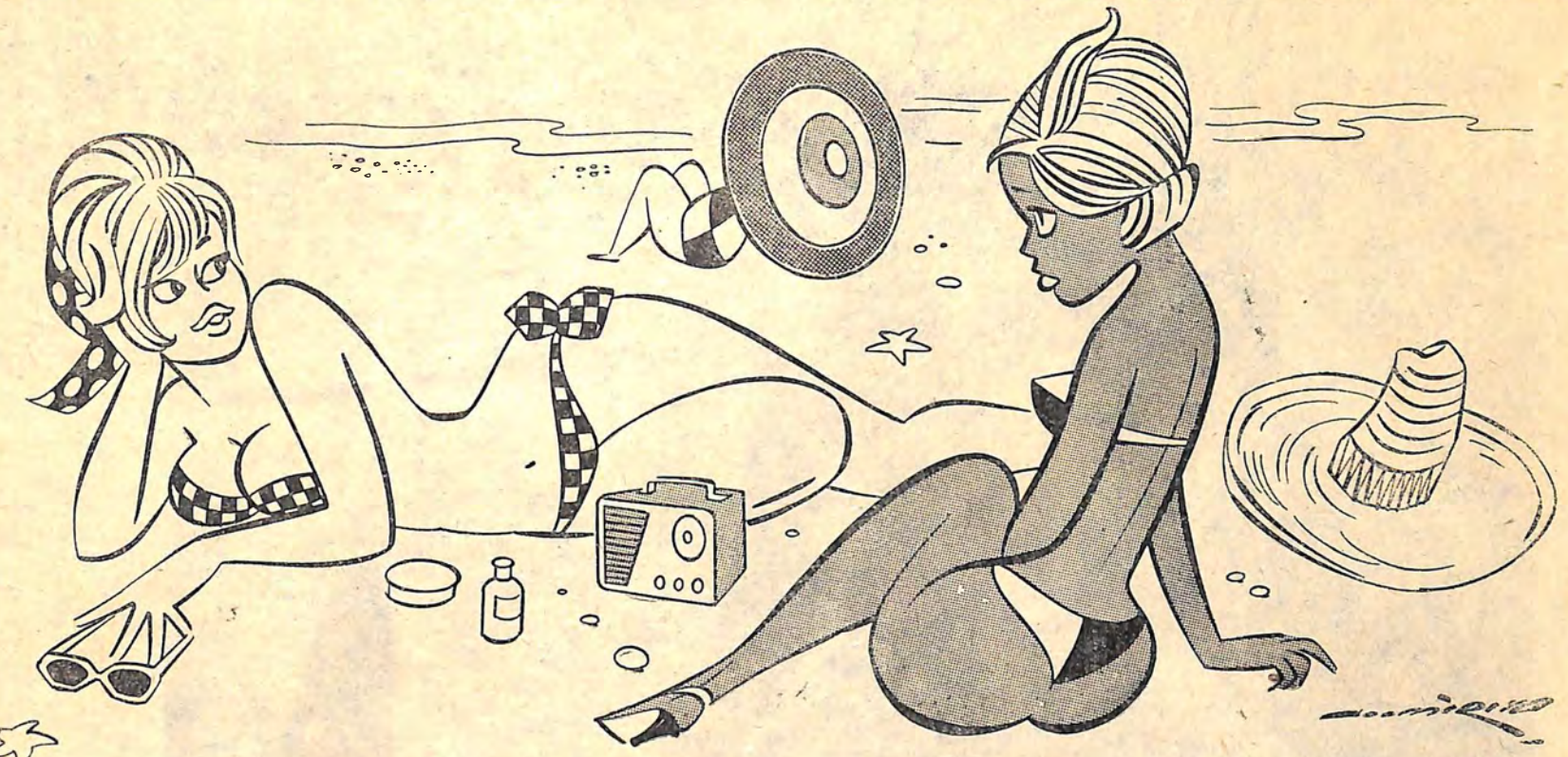
Pencere ve kısa etek

«Eksiketek»

— Üst katın penceresini iyi

— Çok mesudum, çok... Orhan benim için deli oluyor, ben de Yalçın için çıldırıyorum!

salgın haline geldi.

— Gazeteler —

Biliyormuş

Mexico'ya seyahat etmekte olan turist, aynı kompartı-
manda bulunan bir yerlinin çantasından bir muz çıkarıp
kabuklarını soymadan afiyetle yediğini görünce hayret
eder. Fakat, yine de hiç sesini çıkarmaz. Biraz sonra aynı
yerli ikinci bir muz da kabukları ile yiyince, daha fazla
dayanamaz,

— «Affedersiniz...» diye sorar, «Acaba neden kabukla-
rını soymadan yiyorsunuz?»

Yerli, hiç kılını kıpırdatmadan cevap verir:

— Niçin soyacaktım, nasıl olsa içinden çıkacak ola-
nı biliyorum!

Önemli olay

Patron, işe geç gelen memura
takılır:

— Yine ne gibi önemli bir olay
beyefendi?

— Bu kez olay yok beyefendi,
sadece çalar saati duymamışım.

— Neee? Siz evde de mi uyu-
yorsunuz?..

***

Çorap..

Baloda genç adam karısının
kulağına fısıldar:

— Dikkat, sol çorabının dikişi
ters.

— Pekiyi, şimdi gider düzelti-
rim, öteki çorabım nasıl?

— Onu bilmem, öteki çorabın
dikişsiz..

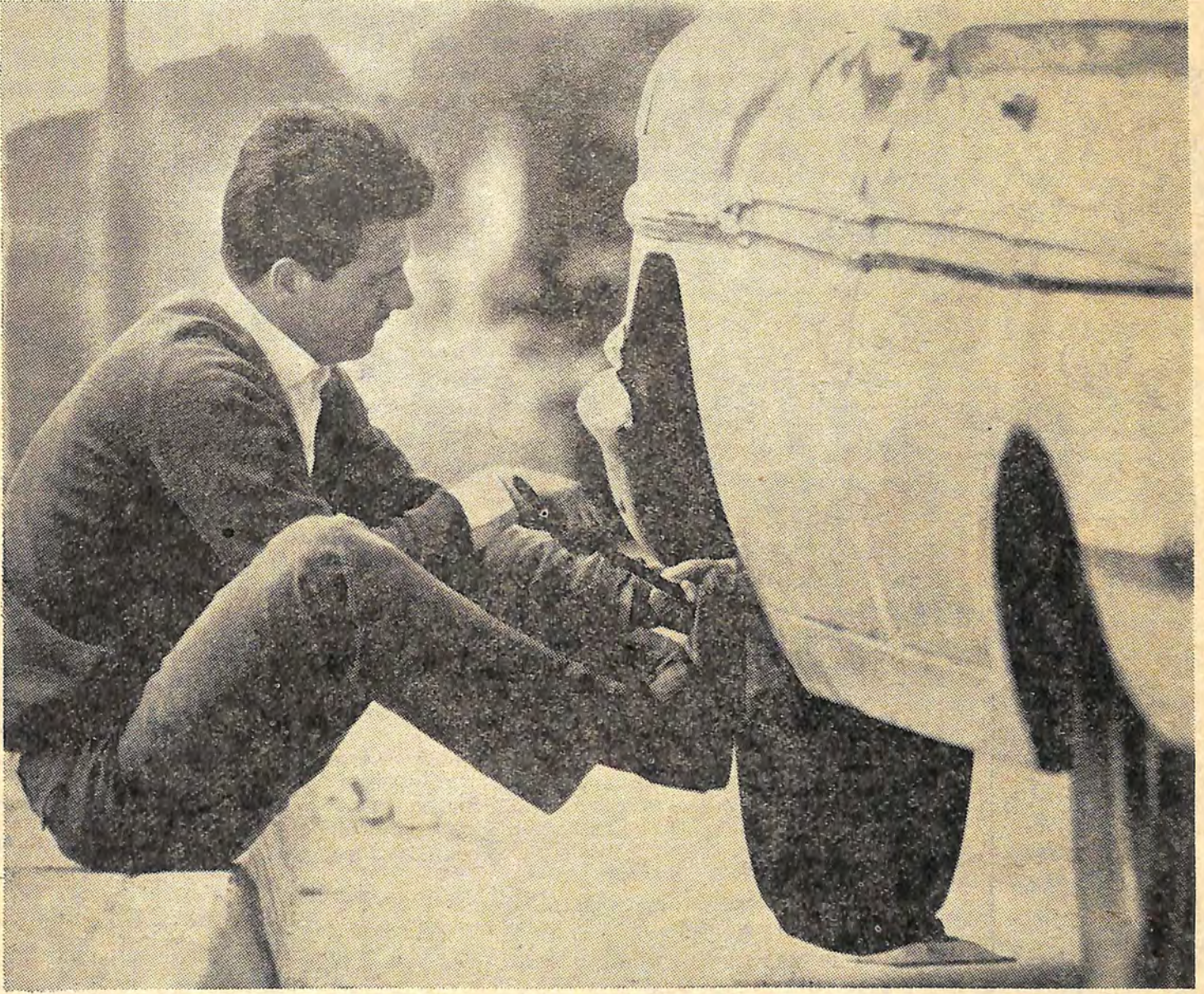

ma, alt kat çok kapalı!

— Bak, bak.. Ne kıvrıyor!

— Acaba hangi partiden?

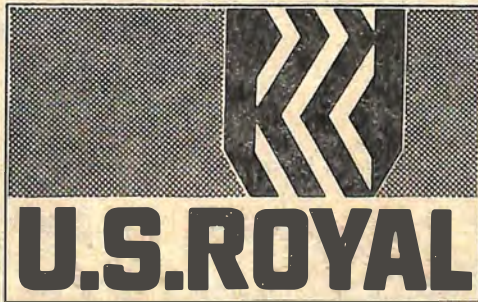
TUH...KEŞKE U.S.ROYAL ALSAYDIM!

Lâstik patlaması herkesin canını sıkar... Hele bu kızgın güneş altında vukubulursa... Böyle bir aksilik ihtimalini mümkün olduğu kadar azaltmak için tedbirli davranınız... U. S. Royal lâstikleri fazla yüke, sarsıntıya, darbelere, hararete karşı çok dayanıklıdır. Harika birleştirici CVC sayesinde lâstığın taban ve gövde kı-

sımlarının ayrılması ihtimali bertaraf edilmiştir. İmalâta münhasıran naylon iplikler kullanılır. U. S. Royal lâstikleri

her türlü yola çok iyi oturur. Rahat direksiyon sağlar. Vasitanızı U. S. Royal lâstikleri ile donatarak lâstikten yana rahat ediniz.

U. S. Royal lâstiklerinin her vasıtaya uygun bir çeşidi vardır.

YAMAN ŞOFÖRÜN LÂSTİĞİ

(Manajans: 1476—156)

Bir resmî kabul

Ve Ankara sosyetesini, kendisini parçalamamak için sıraya koydu... Bi'saat Kanada büyükelçisinin resmî kabulünde, bi saat Ankara Palasta, Dışişleri Genel Sekreteri Halûk Bayülken ve eşinin Londraya elçi çıkması şerefine verilen kokteylde...

Süslü süslü çimeni çiğniyordu Ankara sosyetesini, Kanada elçisinin Çankaya Köşkünün yamacındaki ılımlı kübik köşkünde...

O kadar kalabalıktı ki, insanın açık havada olduğunu unutup kalbi daralıyordu. Kalbinin daralması için, nice ve nice başka sebep vardı ya!... Nice ve nice!...

Burda da o nice sebebe kalabalık katılıyordu...

Gamsız kor diplomatik, fütursuz politika âlemi, çileli basın birbirinin yüzüne gözüne gülcükler fırlatıyordu...

Kordiplomatik

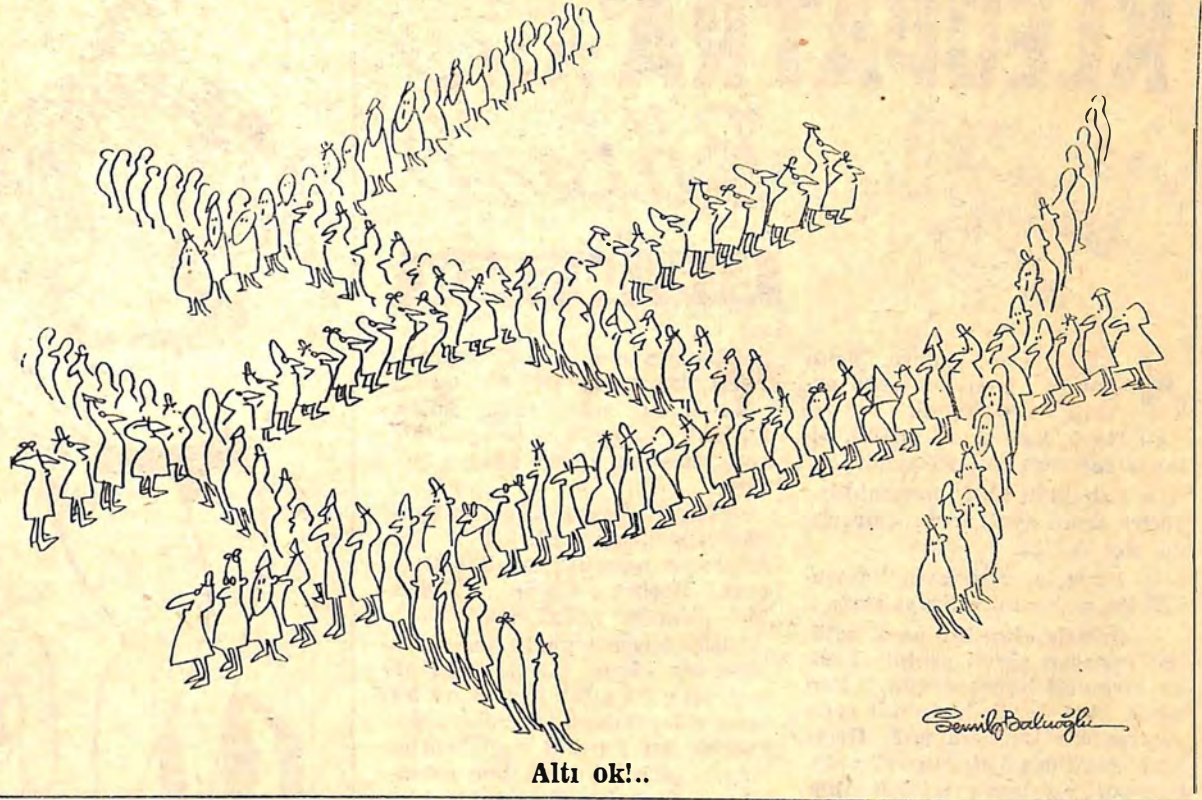
Artık garplılar silik kordiplomatikte... Bakışlar hep uzak şarkılara takılıyor. Uzun sarisinin içinde, ürkek bir ceylânı, ürkek ve sakın, andıran Hint sefirisine, ciyak ciyak siklâmen sarili, gürbüz Pakistan sefirisine, bir nazlı minyatür, Tayland sefirisine...

Onların yanında Avrupalılar, fazla külçe, fazla renksiz, fazla dişlek, fazla katır kutur, fazla yeni uygarlıkların temsilcileri, fazla lâfazan...

Bizim sosyete:

Orduyu, ordunun en monden çifti, Tulgalar temsil ediyordu. Bayan Tulga, siyah fon üzre, orta büyüklükte, eflâtuna ve çağlaya kaçır desenli, emprime sa ten dö piyesliydi, tabii her zamanki gibi, şapkası eldiveni, gülümsemesi, yerli yerinde... General Tulga, lâcivertten sivillikler içinde, bütün vücudu katı üniformayla komprime olmadığından azıcık sendeler gibi...

Dışişlerini, Kuralar temsil ediyorlardı. Lâle Kura, turkuaz şifondan, uçşmalı bir elbise içinde, narin, ve pırl pırl başında, yarı kelebek, yarı lâhna yaprağı, ve neticede son derece zarif, açık eflâtun bir şapka... Halûk, Dor

Altı ok!..

yen Gray Halûk senelerin yıpratmadığı «good looking»iyle...

Basını, Nilüfer Yalçın temsil ediyordu, basının «büyük hanımefendisi» havasında... Kısa, tepeden tırnağa kadar kırmalı, bej, hafif sırma telli bir elbise giymişti... Ve çok çok çok cinsi lâtiftendi... O hoyrat, keskin hatlı kelâmlı gazeteci kişiliğini gazetesinde bırakmıştı... İnşallah bıraktığı yerde bulmaz!

Sonra, bir türlü ihtiyarlamaz da, kılık ve yüz ve göz ve burun değiştirir, kırk senedenberi sefaret çimenlerini aşındıran hanımlar vardı... Hepsisi bu sene kare şapkalı, Op elbiseli, ve cömert dizleri cömertçe meydandaydı.

Siyah beyaz emprimeli, keman teli gibi gerilmiş siyah saçlı, güleç kara gözlü bir genç kız ilgiyi çekiyordu: Canan Ataman. Ticaret müsteşarının kızı...

Garsonlar ezeli tepsileri dolaştırıyorlardı... Ankara küskün ve mağmum pırlıdıyordu. Irakta ihtilâl olmuşmuş. Mecliste Gecekondu dâvası konuşulmuşmuş. Bilmem neyin fiatı fırlamışmış, bu uğuldayan, cıvıldaayan, çimenleri çiğniyen kalabalığa yabancı meselelerdi... Onun için herkes o kadar zarif ve lâtif olabiliyordu... Onun için...

Nimet ARZIK

Geldiğin gece

İçim, bağrımı yanıyordı çöldeki susuz gibi,
Seni ben özlüyorum!..
Isıtan bir kucak yok, bak yatağım buz gibi,
Yolunu gözlüyorum,
Dizinden düştüm uzak!..

***

Günlerim hafta gibi, haftalarım ay gibi,
Ben nasıl olmam deli?
Yine bir sabah görsem kaşlarını yay gibi,
Kırpiklerin gölgeli,
Gözbebeklerin parlak!..

***

Bana geldiğin akşam açılacak çiçekler,
Odamda ay doğacak!..
Yerlere dökülecek vücudünden ipekler,
Görünecek tenin ak,
Omuzların yuvarlak!..

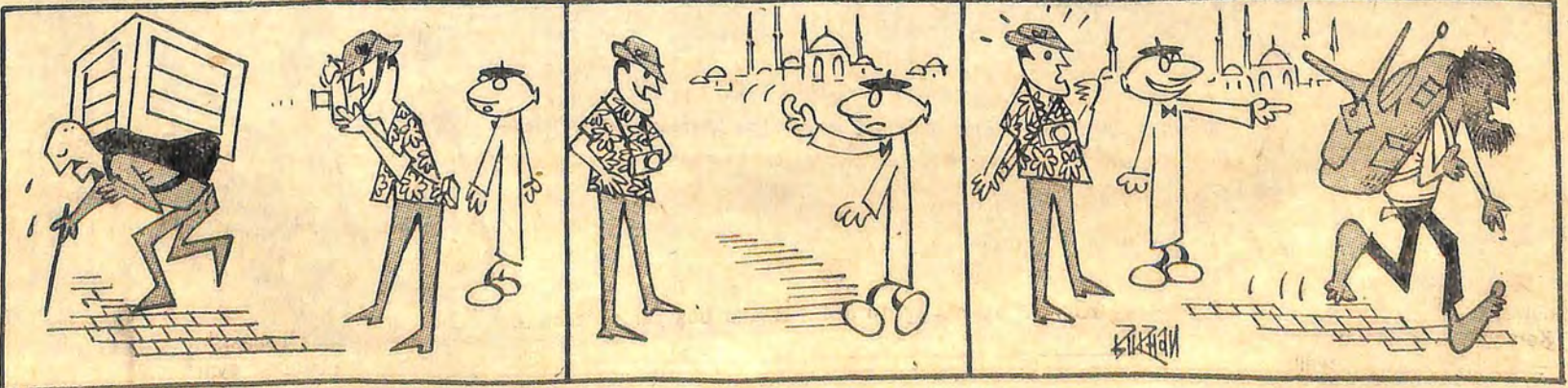
***

Senin şeref için avizedeki mumlar,
Verecek fazla ışıık!..
Büyük ayna diyecek: «Ne heykel vücudü var...»
Sana deli bir aşık,
Gibi açacak kucak!..

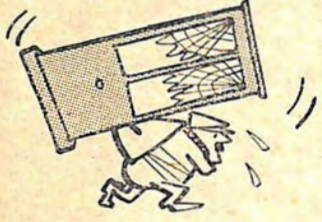
Necdet Rüştü EFE

KALENDER NİYAZI

Çizen: BURBAN

KLEOPATRA'

Büfe

BURHAN ESEN

A KŞAM eve gelince, bizim hanım beni iki karış suratla karşılamıştı.

— Ne o, karıcığım, dedim, yine tansiyonun mu yükseldi?

— Sabahtan beri baygınlıklar geçiriyorum ayol, senin umurun da bile değil!..

— Hayrola, apartman komşuları ile kavga mı ettin yoksa?

— Onlarla etmedim ama, üstüne varırsan şimdi seninle kızılca kıyameti koparacağım... Ben böyle ilkel, basit düşenimli evde yaşayamam anladın mı? Gecekon semtinde oturan gümrük kolcusu eniştem evini 500 yıllık tarihi eşyalarla donatsın, üst katı emlak simsarı karısını Fatih Sultan Mehmedin yatağında yatırsın, bitiştekiler Yavuz Sultan Selimin sinisini de yemek yesin, alt kattakiler çocuklarının altına Timurlenk'in lâzımlığını koysunlar... Ben, koskoca bir yazar karısı olduğum halde, yirminci asrın zevksiz dekorları ile yetineyim... Hiii. Hiii... Beni seveydin bu kadar eziyet etmezdin.

Baktım iş ciddi. İçli koca pozu takınarak:

— Sen üzülme karıcığım, dedim. Yarın müzayede salonlarından birine gider, o saydığın komşuları birkaç asır geride bırakırım da, neye uğradıklarımı anlayamazlar.

Ertesi sabah, karım beni erkenden uyandırdı. Güneş henüz doğmamıştı:

— Çabuk giyin, dedi. Padişahların, kralların eşyalarının satışı yapılmadan yetiş. Vezirlerin, harem ağalarının alır gelersen, vallahi eve sokmam seni.

Gözlerimi uğuştura uğuştura Şişli'deki açık-artırma salonlarından birinin yolunu tuttum. Oraya vardığımda satış başlamıştı bile. Tellâl, elindeki kılıcı havada sallayarak bağıyordu:

— Ondördüncü Lüinin kılıcı... Luvr müzesine taklidi konulmak suretiyle aşırıdır. Beşbin... Beşbinbeşyüz... Altıbin... Yedi... Haydi sekiz... Onbin oldu. Var mı başka talip?..

Eski, paslanmış kılıç 15 bine alıcısını bulmuştu.

Tellâl bu sefer, eline küflü, topraklı kepçeye benzeyen bir çorba kaşığı alarak havaya kaldırdı:

— Büyük İran hükümdarı Keyhüsrev'in kaşığı... Bir eşi Londra müzesine mevcut. Haydi satıyorum. Beşbin... Onbin... Oniki bin... Var mı talip? Sat...tım!..

Bizim bayanın gönlü hoş olsun diye, bir hurda kaşık satın almak için, iki yıllık kazancımı bu salona bırakmam gerekiyordu. Üstelik bu kaşıkla değil çorba içmek, pilâv yemek bile mümkün değildi. Zira ortasında birkaç delik vardı.

Tellâl bir elektrik avizesini güçlkle havaya kaldırarak:

— En kıymetli parçaların satışlarına başlıyoruz. İşte, üzerinde cıvalı ampulleriyle birlikte Dördüncü Muradın harem odasında kullandığı avize... Diye bağırdığı zaman, tarihi eşya budalalarının kazıklandığı bir salona girdiğimi iyiden iyiye anlamağa başlamıştım. Yerimden kalktım. Tellâl beni gözüne kestirmiş olacaktı. Arkamdan bağırdı:

— Size lâıyk, daha pahalı eşyalar var. Nereye gidiyorsun bayanım?

— Sıra Abdülhamidin transistörly radyosu ile, Cem Sultanın elektrikli traş makinesine geldiği zaman gelirim... diyerek oradan ayrıldım.

Soluğu Bitpazarında almıştım. Eski, her tarafı lime lime olmuş, yer yer tahtaları kopmuş, üzerinde tahta kurularının dolaştığı bir büfe gözüme ilişti:

— Kaça bu, viranhane? diye sordum. Başında duran adam:

— Bizim değil, bir dul kadın bırakmıştı. Dur, şurada galiba, çağırayım... dedi. Kadın geldi:

— 15 lira verirsen mal senin, dedi. Evde torunlar aç. Yoksa ilk rahmetliden kalan bu yadigârı satar mıydım hiç?

Kadın onluğa fitti. Lâkin işin içine açlık girdiğinden pazarlık edemedim.

— Yiyecek gibi ne bakıyorsun?
— Gözüm ısıyor da!..

Büfeyi bir hamalın sırtına vurduğum gibi evin yolunu tuttuk. Zile basmadan kapı açılmıştı. Karın beni kapının arkasında, ha geldi, ha gelecek diye bekliyormuş...

— Hele şükür gelebildin, dedi. Daha karşıdan anladım. Bu büfe en aşağı 500 yıllık var. Kiminmiş ayol?

— Sorma hayatım, alıncaya kadar akla karayı seçtim. Bereket parası çok olanın tarihi bilgisi kıt oluyor. Bizim padişahlardan gayrisinin isimlerini bildikleri yok ki...

— Heyecandan patlayacağım, canım. Büfe sahibinin ismini söyle ilkin.

— Meşhur Kleopatrının.

— Ah, kocaların en iyisinin şekerim. Şimdi bunu misafir odasına oturttummu konu komşu hasedinden çatlayacak?

— Fıatını sormadın ya?

— Sen becerikli adamsındır. Birkaç kitap fazla tercüme eder,

bir iki roman cızıktırırsın olur, biter. Kaç para verdin?

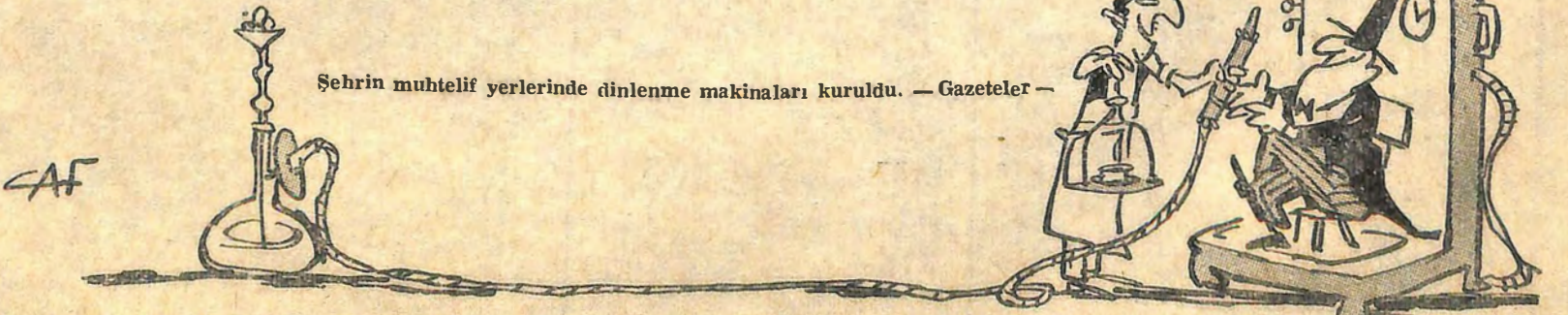
— 20.000!

— Hıh!h, bedava ayol. Ben de pahalı bir şey sanmıştım. Bu kadar eski bir eser kırkıbinden fazla eder. Ben soranlara kırkbin diyeceğim. Aklında olsun. Falso yapıp da yalanımı çıkarma. Bizim onbin liralık çelik büfe bunun yanında pek sönük kalacak. Tarihi dekoru da bozar. Di mi kocacığım? İstersen bit pazarına gönderelim, elden çıksın.

— Olur, hanım, dedim. Sen ne dedin de iki oldu. İstersen evdeki bütün eşyaları satalım. Odaları baştan aşağıya bu büfe gibi, bin yıllık, iki bin yıllık kaymetli eşyalarla süslemiş oluruz...

Burhan ESEN

Şehrin muhtelif yerlerinde dinlenme makinaları kuruldu. — Gazeteler —

FLORYADAN

ÇİZEN
CEYMİS BONTU
KISKANMAYAN
BİRİ:
(vesikalik res-
mi aşağıda)

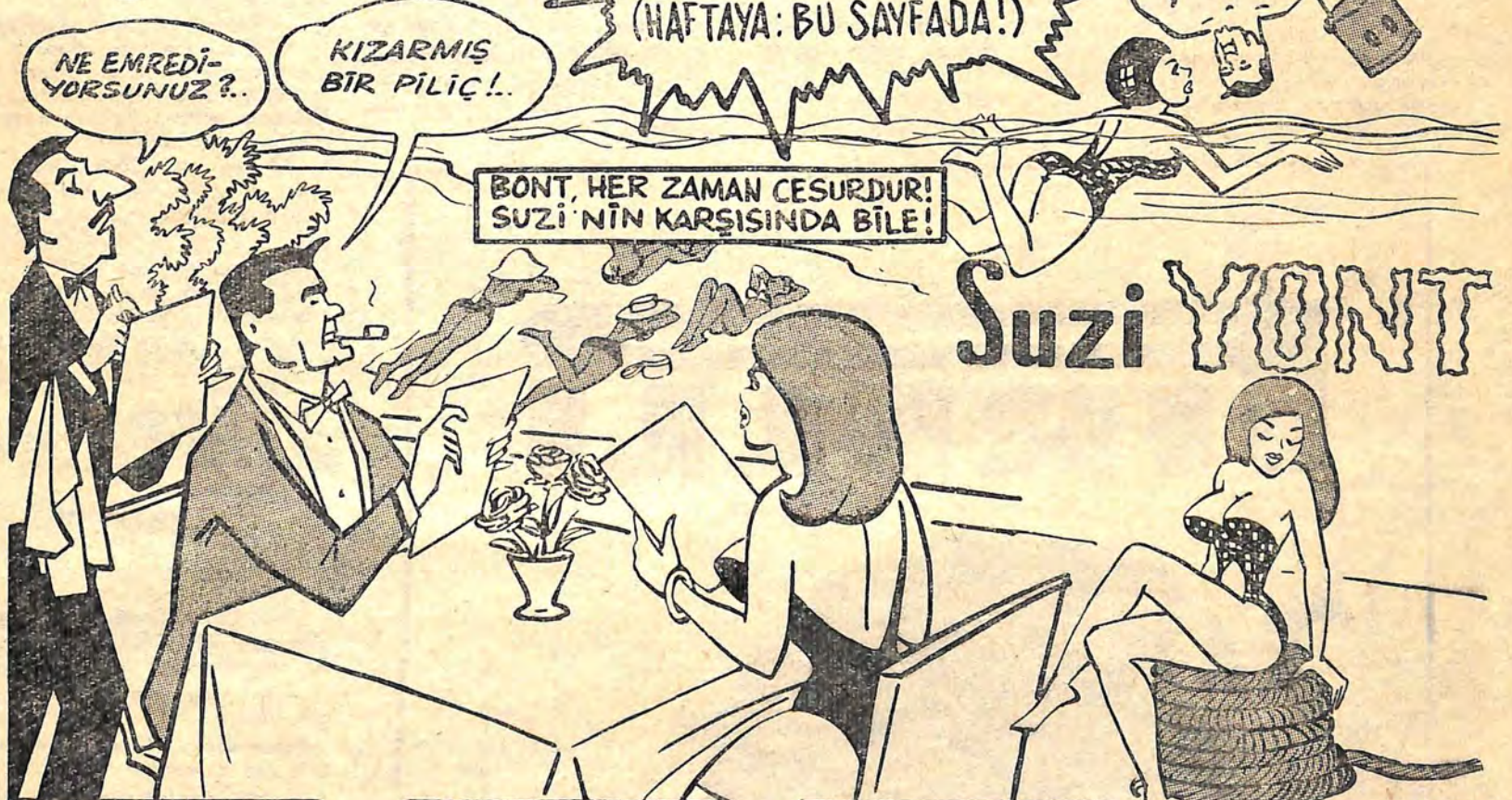

**BÜLENT
SEREN**

Sevgilerle Ceymis BONT

Film

(HAFTAYA: BU SAYFADA!)

Mahmut Balaban

Tüm sabıkahlarla sıkıfıkı işbirliği kurmasına rağmen, kirli işlere hiç bir zaman fiilen karışmayan Mahmut Balaban, sabıkahların akıl hocalığını yapmakla geçinmektedir. Bütün cinayet, casusluk, soygun, vurgun plânlarını ustalıkla hazırlıyarak, sabıkahların «beyin» ödevini gören Mahmut, boş zamanlarında gözüne kestirdiği «dişi»leri de tavlama büyük ustalık göstermektedir. «Bir eli yağda, bir eli balda» sözünü Balaban için, «Her iki eli de balda» şeklinde kullanmak daha yerinde olsa gerek!

Leyla Ye - Ye

Önceleri «Atom Sanayi»nde sekreter olarak çalışırken çıtı-ırtı bir kızcağız olan (Yan resimde görüldüğü gibi) Leylâ Ye-Ye, sonraları Batı ve Doğu ajanlarının kendisini hergün bir ziyafete davet etmeleri üzerine yilye yilye tombullaşıp bu hale gelmiştir. Son olarak Ye-Ye Leylâ bir halt yiyip Balaban'a aşık olmuştur.

Cafer Tezgetir

İşveren - İşçi münasebetlerinin arabuluculuğundan başka, yatırım - batırım sahalılarının tüm hesaplarını tutan, gelir - gider vergilerini ve servet beyannamelerini bütün kaçamak yollarıyla hazırlayıp onaylanmasını sağlayan Cafer Tezgetir son derece teknik bir muhasebeci olup, bu macerada mühim bir rol oynamaktadır.

Şen Şakrak

Meşhur cinal romanlar yazarı Siroğlu'nun peşine takılıp Florya'ya gelen Şen Şakrak, film yıldızı olabilmek için çekme kat, orta kat, alt kat, ön kat, arka kat olmak üzere vücudunun bütün katlarını cömertçe açarak, hem filmcilerin dikkatini çekmeğe, hem de «Pencere modasının» öncülüğünü yapmağa çalışan İsmi gibi cısmi de şen şakrak bir kızcağızdır.

— 4 —

— Ben alırım kızım seni. O baban olacağı da, sokaklarda tatlı var demekten kurtarırım.

Sevim hışımla baktı Bakkal Ganiye:

— Sen şimdi şu sigaraları veriyor musun, vermiyor musun?

— Al şu şeker!

Sevim, şekeri kapıldığı gibi çamurların içine attı.

— Aldım işte, başka diyeceğin halt kaldı mı?

Bakkal Gani, küskün küskün:

— Ben ye diye vermiştim sana. dedi.

— Eksik olsun senin şekerin. Ver şu sigaraları!..

Bakkal uzatmak mecburiyetinde kaldı sigaraları.

Sevim eve geldiğinde annesi son kalan çamaşırları asıyordu.

— Nereye gittin kız? diye sordu.

— Babama sigara almaya gittim.

— Baban mı gönderdi?

— He...

— Hiç akıl yok şu herifte. Memeli mestanlı kızı bakkala yolluyor.

— Aman anne sende...

— Sendesi yok kız. Zaman kötü. Haydi durma da tencereyi al, gel...

Ağızına kadar suyla doldur. Çabuk getir, ateş boşa gitmesin.

— Soğanını soyayım mı?

— İlk mercimek kaynasın hele...

Sevim, içeriye girince sigarayı babasına uzattı. Baba:

— Ne dedi inek? diye sordu.

— Ne diyecek, verdi.

— Ben de ablam gibi olsaydım, bana da verirdi, dedi Asaf.

Sevim, Asaf'a kızarak:

— Baksana şuna baba, dedi.

Baba anlamamıştı.

— Kes sesini ulan it, diye bağırdı.

Sevim, dibi kapkara olan tencereyi aldı; tulumbadan ağızına kadar suyla doldurduktan sonra ocağın üstüne oturttu. Ateşi düzeltti, bir iki kere üfürdü.

— Domates var mı kız? diye sordu Mediha.

— Öğlenden iki tane ezik domates olacak. İki üç tane de birer var.

— Domatesleri bir kaba doğra.

Sevim, domatesleri çanağın içine doğradı. Az ezilmiş bir parçayı ağızına atınca:

— Çok bozulmuş anne bunlar, dedi.

— Kaynayınca belli olmaz!..

Sevim, mercimeği seçerken karınlık da iyice bastırmıştı. Ne de taş vardı mercimeğin içinde. Sanki, kumla karıştırılmış gibiydi. İçerden babanın sesi duyuldu:

— Şu lâmbayı yaksanıza yahu!

— Elin kırık mı? diye Mediha bağırdı. Kendin yakıver... Haydi kız sallanma orada. Bir an evvel ayıkla şunun taşlarını.

Sevim gülererek:

— Mercimeklerini ayıklasak daha iyi olacak, dedi.

— Ayıklar ayıklamaz tencerenin içine at, ben içeri giriyorum.

Mediha içeri gidince, Arabacı Cafer ağasının oğlu Fikret, gaz tenekelelerinden yapılmış duvarın arkasından başını uzattı.

— Kolay gelsin Sevim, dedi.

Sevim, açılmış eteklerini topladı.

— Birdenbire korkuttun beni, dedi.

— Ne var korkacak kız?

— Dalmıştım da... Geldin mi fabrikadan?

— Geldim. Biraz yanaşsana kız tenekelere.

— Olmaz!..

— Neden olmazmış?

— Annem çıkar şimdi içerden. Hem mercimek seçiyorum.

— Beraber seçeriz.

— Sen dell oldun galiba?

— Özledim seni kız.

— Neyi?

— Ağızını.

Güldü Sevim. İçinden ılık bir şey akar gibi oldu. Fikret, bu gülücükten cesaret alarak:

— Bak, sen gelmezsen ben gelirim, dedi.

Sevim çaresiz, kapıya baktı. Sonra yavaş bir sesle:

— Ama çabuk bırakacaksın anlamın mı? dedi.

Mercimeği taşın üzerine bıraktı, tenekelerin yanına yaklaştı.

— Banyo ettim ben Fikret!..

— Koklayım saçlarını!... Uuuu, mis gibi kokuyor saçların kız.

Dudaklarını uzattı kız. Fikret, soluyarak öptü. Saçlarını ellerine doladı; iyice abandı üzerine. Kız kurtulmağa çalışıyordu.

— Öldüreceksin, o kadar sıkma, diye inledi.

Fikret dinlemedi, sadece:

— Canım, diyebildi.

Biraz daha sıkı Fikret Sevim'i, biraz daha uzandı tenekelerden... Sevim, bu cendereden kurtulmak için geriye doğru kaçınca, Fikret ileri atıldı. Atlamasıyla beraber, iki çivinin tuttuğu teneke duvar büyük bir gürültüyle yıkılıverdi... Sevim korkuyla geriye doğru kaçarak, mercimeği aceleyle kucağına aldı ve yere çömeldi.

Gürültüye Selâhattin de, Mediha da çıkmışlardı.

— N'oldu kız? diye bağırdı anne.

— Kedi, anne, kedi...

Selâhattin bir küfür salladıktan sonra:

— Vay anasını lan, dedi, sen şu

PIRELLI

TAŞIMA
GÜCÜ
EN
FAZLA OLAN
LASTİK

TÜRK-PIRELLİ TİCARET A.Ş.

NAMIK BAYIK P 4

(AK—153)

Meşhurlar! Güldürüyor!

Sanatçılar üzerine

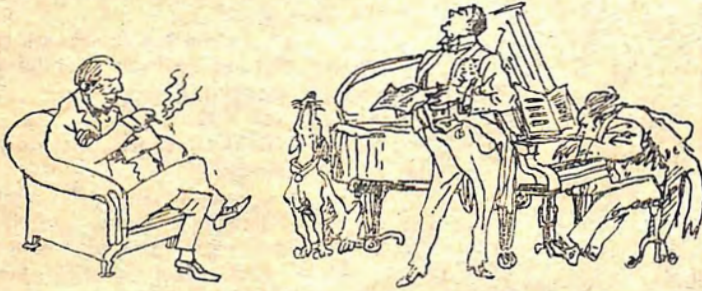

Merak etmiş!..

BİR gün Amerikalı bir milyoner, ünlü tenor Enrico Caruso'yu şarkı söylemesi için evine davet eder. Aslında bu gibi davetlere yüz vermiyen Caruso, ilişik olarak gönderilen onbin dolarlık çek karşısında bu daveti kabul eder.

Davet akşamı fragını giyip nişanlarını takıştıran ünlü tenor, davet yerine varınca birden şaşırır. Milyoner Amerikalı salonda tek başına oturmuş, kendisini beklemektedir. Şaşkınlığını gizlemeğe çalışan Caruso bir ara sorar:

— Konsere hangi parçayla başlamamı arzu edersiniz?
Koltuğunda sakın sakın pürosunu tüttüren milyoner,

— «Hangi parçayla isterseniz onunla başlayın..» diye cevap verir.

Bunun üzerine Caruso, refakatindeki piyaniste başlaması için işaret eder. Ünlü tenorun harika sesi salonu kaplayınca, piyanonun kuyruk tarafında bulunan köpek de birden ulumaya başlar.

Amerikalı milyoner, dehşetle şarkıyı yarıda kesen Caruso'ya döner,

— «Teşekkür ederim Mr. Caruso..» der. «Birisi şarkı söylediği zaman hep böyle uluyan köpeğimi, acaba siz söyleyince de uluyacak mı diye merak etmiştim de!..»

Küçük ağız!

SOSYETENİN tanınmış hanımlarından biri, Meyerheim'e portresini yaptıрмаğa gelir bir gün. Ünlü ressam, sosyete de küçücük ağızla meşhur olan bu hanımın portresini yaparken, bu özelliğine bilhassa dikkat eder tabii. Bitirince de portreyi alır, hanımın kocasına göstermeğe gider. Adam, karısının portresini umumiyete beğenmesine rağmen ağzının biraz büyükçe çizildiğini söyleyince, Meyerheim,

— «Beyfendi,» diye atılır hemen, «hanımınızın bu özelliğini bildiğim için ağzını aslından küçük bile çizdim.. Ama arzu ederseniz, tamamen de silebilirim!»

Bende çok...

AKTÖR Garcia Alvarez bir gün yolda yürürken, genç bir kızın tartıldığını görür. Önce elindeki çantayı, daha sonra ceketini, şapkasını, ayakkabılarını çıkartarak her seferinde biraz daha hafiflemeye çalışan genç kızın tartılmaya bozuk parası kalmadığını anlayınca, ünlü aktör yavaşça kıza yaklaşır,

— Senyorita, der, bozuk paranız kalmadıysa bende çok.. Tartılmanıza rahatça devam edebilirsiniz!

Nota kâğıtları...

GENÇ bir müzisyen bir gün Brahms'a bestelerini gösterir. Koltuğuna gömülüp pürosunu tüttüren Brahms, besteleri bir müddet tetkik ettikten sonra genç müzisyene döner,

— «Bu kadar güzel nota kâğıtlarını nereden buldunuz, kuzum?» diye sorar.

amatör
sinemacılara
müjde:

8
mm.

Kodachrome II

RENKLİ SİNEMA FİLMİ
gelmiştir. Bayilerden isteyiniz.

(İlanlık: 4172—155)

PEŞİNATSIZ
100 LIRA TAKSİTLE

BUZDOLABI

SABRİ ACARSOY MAĞAZALARINDA
Tophane, Boğazkesen C. 155 - 174 - 175 — Tel: 49 18 76

(Yıldız: 757—157)

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

BASIN İLAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 4
İstanbul

Telefon : 27 68 00 - 27 68 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 15495—154)

Sahibi: Ergin ORTAÇ * Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap * Dizgi ve baskı: Akbaba Matbaası

Fiatı 100 Kuruş

Milletler Gülüyor

Meslek alışkanlığı

Kadın, tren kompartımanında, insanda ayyaş hissini uyandıran sarkık yanaklı, kırmızı burunlu bir adamın karşısına oturur. Adam, iki de bir, bir şey silker gibi, titrek bir hareketle elini kolunu sallamaktadır. Bu acayip tik, kadının sinirine dokunur, dayanamayıp sorar:

— Affedersiniz, içkinin eseri herhalde, değil mi?

Adam şaşırmış görünür:

— Ne demek istiyorsunuz?

— Canım, tik..

— Ha, tik değil o Madam.

— Ya?

— Meslek alışkanlığı.

— Nedir mesleğiniz?

— Garsonum. Kibar müşterilerin çileklerine toz şekeri serperim ben..

***

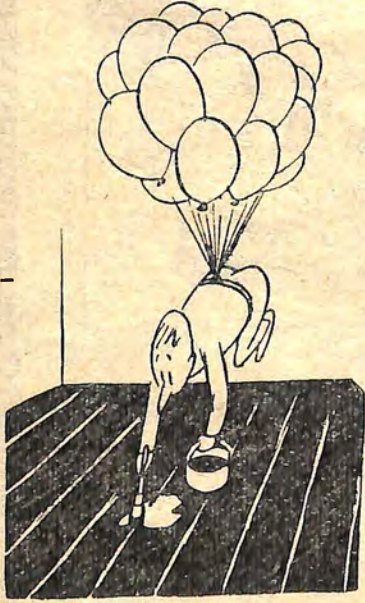
Normal gidiş

Yaşlı adam — aynı zamanda bekâr — hastaydı, ağır hasta.

Doktor geldi, baktı, ümitsiz olduğunu söyledi emektar kadına. Doktor gittikten sonra hasta sordu:

— Ne dedi doktor kızım?

— Hiç üzülmeysin, dedi, bu gidiş çok normal bir gidiştir.

Yazısız

Tahtakurusu

Taşralı adam eczahaneye girer, tahtakurusu tozu ister, eczacı bir miktar toz verir:

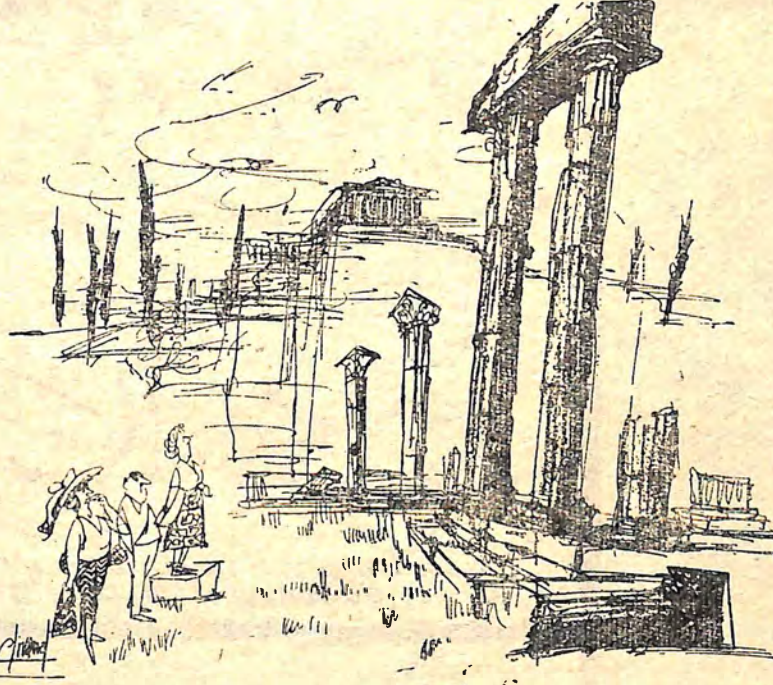
— Temizler mi?

— Canlarına okur.

Adam ertesi gün tekrar gelir, bu sefer beş kilo toz ister, eczacı şaşırır:

— Affedersiniz hemşerim, tahtakurusu saçaklarınızı mı sardı ki?..

— Yok be bilader, tahtakurusu birer birer yakalıyor, ağızlarını açıp yutturmağa çalışıyorum, bir fiske tozu zar zor yutturuyorum, gerisi yerlere dökülüp ziyan oluyor..

Turistler — Vah vah... Harpten çok zarar görmüşler!

Akıl formülü

Adam, sigarasından bir nefes çekerek, masa komşusuna döndü:

— Bana söyle dostum: Allah insana akıl vermiş, değil mi, neden verilenle yetinmez de bunun daha fazlasını ister?

— Eh, akıl güzel şeydir de ondan, besbelli.

— Pekiyi, daha akıllı olabilmek için ne yapmalı? Bunun bir formülü yok mu?

— Olmaz olur mu, ben bir formül bilirim meselâ, sana tarif edeyim, yap, sonra gel beni gör: Efendime söyleyim, bir dil balığı alırsın, güzelce ayıklar, pişirirsin, fileto kısmını atarsın, ama dikkat et, en küçük fileto parçası kalmayacak ha, bu nokta çok önemlidir, yoksa tüm formülü berbat edersin.. Evet, balığı iskelete çevirdikten sonra oturur, kuyruğunu, kafasını afiyetle yersin.. Bir hafta devam et bu formüle, sonra gel beni gör..

— Devenin papucu.. Bu martavahı yuttum mu sanıyorsun?

— Ne martavahı, denemesi bedava, dene de sonra gel beni gör..

Hafta başında iki dost tekrar karşılaştılar. Formülcü sordu:

— Eyy, ne haber?

— Dediklerini yaptım beyefendi: Bir gün, iki gün, üç gün, balık kafası, balık kuyruğu, balık kafası, balık kuyruğu, gık dedirtti be.. Baktım, olacak işlerden değil, güzelim filetolara yazık oluyor, ufak bir değişiklik yaptım formülde: Bukez balıkların kafalarını, kuyruklarını atıp filetolarını yemeğe başladım.. Nasıl?

— Mükemmel, üç gün içinde epiy akıllanmışsın..

— Bu tabanca kendinizi savunmanız için mi?
— Hayır, ben kendimi savunmak için avukat tutarım!

Kart horoz

Yaşlı adam doktoruna dert yandı:

— Ne hikmettir, bilmem, hâlâ kızların peşinden koşuyorum doktor, bu huyumdan vazgeçmiyorum bir türlü..

— Sizin yaşınıza göre gerçekten bir istisnâ bu..

— İstisnâ mı, değil mi, orasını bilmem, ama rahatsız oluyorum..

— Neden?

— Elime bir fırsat düşerse ne yaparım diye düşünüyorum da..

***

Böyle mahpusluk

Müfettiş, âni olarak hapishaneyi teftişe gelir, kimseyi bulamaz, yalnız avluda rahat rahat piposunu çeken bir adam gözüne ilişir, yaklaşıp ve sorar:

— Nerede bu hapishanenin müdürü?

— Belediye başkanının kızı evleniyor, oraya gitti.

— Pekiyi, müdür yardımcısı?

— O da kursa gitti.

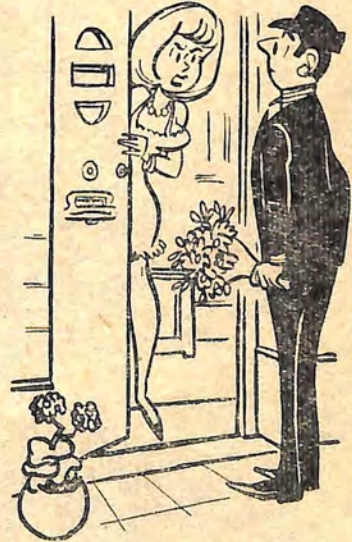
— Ya gardiyanlar?

— Mahalle kahvesinde iskambil oynuyorlar.

Müfettiş kızdı:

— Sen kimsin?

— Ben mi? Ayağı sakat bir mahpusum beyefendi..

— Çiçeklere teşekkür ederim.. Ama bir daha başka bahçeden koparın, bizimkinden değil!

Cam göz

Adam, taşralı hizmetçisine emretti:

— Kızım, bana bir bardak kaynatılmış su getir.

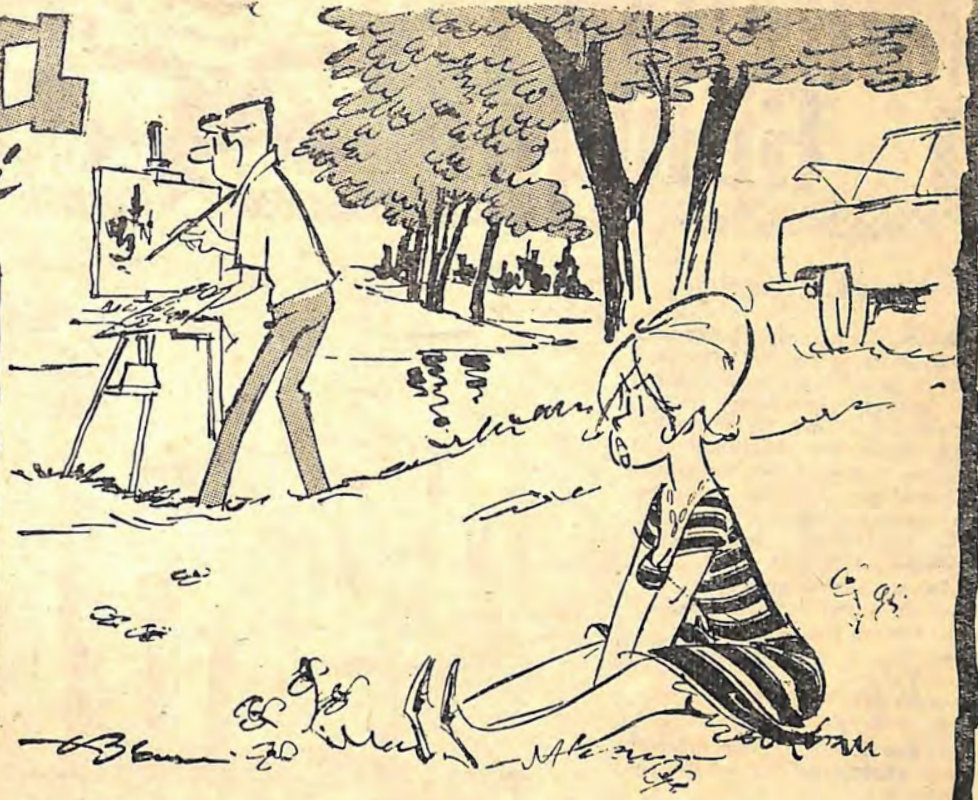
Kız suyu getirdi, adam şehadet parmağını sol gözünün çukuruna bastırdı, gözünü çıkarıp bardağın içine koydu. Böylesini hiç görmemiş olan kızcağız, iki adım ötede, ağız bir karış açık, bakıyordu.

— Eee, daha ne bekliyorsun orada?

— Şeeey.. Öteki gözünü de bardağa koyacak mısınız, diye bekliyorum efendim..

Dünya

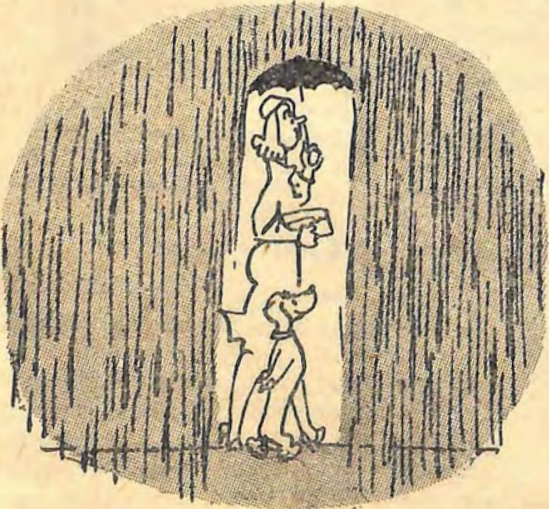
Karikatürleri

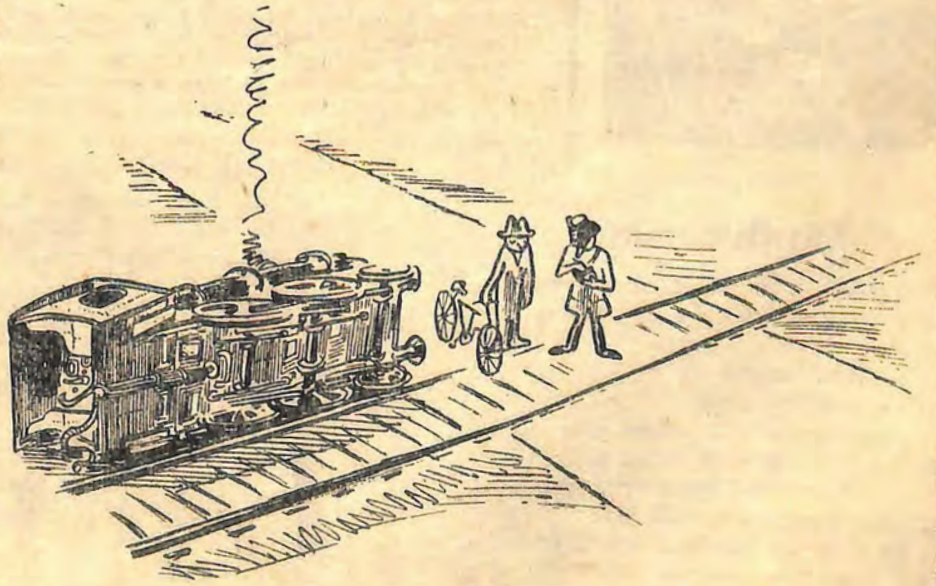
—ANNEMİN HAKKI VARMIS : RESSAMLARA
GÜVEN OLMAZ, DEMİŞTİ ...

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

1966 yılının en az

6 MİLYON

lira tutarındaki ikramiye
plânının ikinci çekilişinde

5adet 100,000 lira

ve

5adet 50,000 lira

ve ayrıca

1650 kişiye çeşitli para
ikramiyeleri

son para yatırma günü

12 AĞUSTOS

Hesabınızdaki paralar
çoğaldıkça
kazanma şansınız da
artar.

YAPI ve KREDİ BANKASI

(Daima en iyi hizmet)

603

Akhaha

-BÖYLE BİR KARIM OLSAYDI...
-YOOOK, BÖYLE BİR KARIMIZ OLSAYDI!

-KORKMA, KORKMA... KOCAM! HEP
BÖYLE UYGUNSUZ ZAMANDA GELİR!

-SİZİN GİBİ BİR HANIMEFENDİ, BENİM
GİBİ BİR HİZMETÇİYİ KISKANMAZ ELBET!

-BUNUNLA NE GÜZEL YAŞANIR...
-HAYIR, NE GÜZEL ÖLÜNÜR!